

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 80

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

27 marca 2010

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości

2010/C 80/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 63 z 13.3.2010.	1
2010/C 80/02	Złożenie ślubowania przez nowego członka Trybunału	1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2010/C 80/03	Sprawa C-373/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — Hoesch Metals and Alloys GmbH przeciwko Hauptzollamt Aachen (Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 24 — Pochodzenie niepreferencyjne towarów — Obróbka lub przetworzenie nadające pochodzenie — Bloki krzemu pochodzące z Chin — Sortowanie, kruszenie i oczyszczanie bloków oraz odsiewanie i podział ziaren według ich rozmiaru oraz ich pakowanie w Indiach — Dumping — Ważność rozporządzenia (WE) nr 398/2004).....	2

PL

Cena:
4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2010/C 80/04	Sprawa C-405/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret — Dania) — Ingeniørforeningen i Danmark, działające w imieniu Bertrama Holsta, przeciwko Dansk Arbejdsgiverforening, działającej w imieniu Babcock & Wilcox Vølund ApS (Polityka społeczna — Informowanie pracowników i przeprowadzanie z nimi konsultacji — Dyrektywa 2002/14/WE — Transpozycja dyrektywy przez ustawę oraz układ zbiorowy — Skutki układu zbiorowego dla pracownika, który nie jest członkiem organizacji związkowej będącej sygnatariuszem tego układu zbiorowego — Artykuł 7 — Ochrona przedstawicieli pracowników — Wymóg zastrzonej ochrony przed zwolnieniem — Brak).....	2
2010/C 80/05	Sprawa C-523/08: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/71/WE — Szczególna procedura przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)	3
2010/C 80/06	Sprawa C-541/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof, Austria) — Fokus Invest AG przeciwko Finanzierungsberatung-Immobilientreuhand und Anlageberatung GmbH (FIAG) (Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób — Artykuł 25 załącznika I do umowy — Artykuł 63 TFUE oraz art. 64 ust. 1 TFUE — Swobodny przepływ kapitału — Spółka prawa jednego z państw członkowskich, której wszystkie udziały są w posiadaniu spółki prawa szwajcarskiego — Nabycie przez tę spółkę nieruchomości położonej w owym państwie członkowskim)	4
2010/C 80/07	Sprawa C-14/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin — Niemcy) — Hava Genc przeciwko Land Berlin (Układ stowarzyszeniowy EWG-Turcja — Decyzja nr 1/80 Rady Stowarzyszenia — Artykuł 6 ust. 1 — Pojęcie „pracownik” — Wykonywanie pracy najemnej w niewielkim wymiarze czasu pracy — Przesłanka utraty praw nabytych)	4
2010/C 80/08	Sprawa C-18/09: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 4 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda świadczenia usług — Rozporządzenie (EWG) nr 4055/86 — Artykuł 1 — Transport morski — Porty o znaczeniu powszechnym — Opłaty portowe — Zwolnienia i zniżki).....	5
2010/C 80/09	Sprawa C-88/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Conseil d'État — Francja) — Graphie Procédé przeciwko Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique (Opodatkowanie — Szósta dyrektywa VAT — Reprografia — Pojęcia „dostawa towarów” i „świadczenie usług” — Kryteria rozróżnienia)	5
2010/C 80/10	Sprawa C-185/09: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 4 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/24/WE — Łączność elektroniczna — Zatrzymywanie generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem usług łączności elektronicznej — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	6
2010/C 80/11	Sprawa C-186/09: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 4 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/113/WE — Równość mężczyzn i kobiet — Dostęp do towarów i usług oraz dostarczanie towarów i usług — Brak transpozycji w przewidzianym terminie w odniesieniu do Gibraltaru)	6

2010/C 80/12	Sprawa C-259/09: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 4 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Gospodarowanie odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego — Brak transpozycji lub niepoinformowanie o krajowych przepisach dokonujących transpozycji)	7
2010/C 80/13	Sprawa C-498/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 29 września 2009 r. w sprawach połączonych T-225/07 i T-364/07 Thomson Sales Europe przeciwko Komisji wniesione w dniu 3 grudnia 2009 r. przez Thomson Sales Europe	7
2010/C 80/14	Sprawa C-519/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Wuppertal (Niemcy) w dniu 14 grudnia 2009 r. — Dieter May przeciwko AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse	8
2010/C 80/15	Sprawa C-543/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 22 grudnia 2009 r. — Deutsche Telekom AG przeciwko Republice Federalnej Niemiec	8
2010/C 80/16	Sprawa C-546/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen Sad (Najwyższy Sąd Administracyjny) (Bułgaria), w dniu 23 grudnia 2009 r. — Aurubis Bulgaria przeciwko Nachalnik na Mitnitsa — Sofia	9
2010/C 80/17	Sprawa C-548/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 października 2009 r. w sprawie T-390/08 Bank Melli Iran przeciwko Radzie, wniesione w dniu 23 grudnia 2009 r. przez Bank Melli Iran	10
2010/C 80/18	Sprawa C-549/09: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej	11
2010/C 80/19	Sprawa C-552/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 października 2009 r. w sprawie T-140/08 Ferrero SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Tirol Milch reg.Gen.mmbH Innsbruck, wniesione w dniu 24 grudnia 2009 r. przez Ferrero SpA	11
2010/C 80/20	Sprawa C-554/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 31 grudnia 2009 r. — Andreas Michael Seeger przeciwko Generalstaatsanwaltschaft Stuttgart	12
2010/C 80/21	Sprawa C-6/10: Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii	12
2010/C 80/22	Sprawa C-8/10: Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	13
2010/C 80/23	Sprawa C-11/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nedeerlanden (Niderlandy) w dniu 8 stycznia 2010 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Marishipping and Transport BV	13
2010/C 80/24	Sprawa C-12/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 stycznia 2010 r. — LECSON Elektromobile GmbH przeciwko Hauptzollamt Dortmund	14

2010/C 80/25	Sprawa C-13/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 11 stycznia 2010 r. — Knubben Dak-en Leidekkersbedrijf BV przeciwko Belgische Staat	14
2010/C 80/26	Sprawa C-18/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy) w dniu 12 stycznia 2010 r. — Agrargenossenschaft Münchehof e.G. przeciwko BVVG Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH	14
2010/C 80/27	Sprawa C-19/10: Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej	15
2010/C 80/28	Sprawa C-22/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 11 listopada 2009 r. w sprawie T-150/08 REWE-Zentral AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); interwenient: Aldi Einkauf GmbH & Co. OGH, wniesione w dniu 14 stycznia 2010 r. przez REWE-Zentral AG	15
2010/C 80/29	Sprawa C-28/10 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (drugiej izby) wydanego w dniu 24 września 2009 r. w sprawie T-110/09, Mehmet Salih Bayramoglou przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 21 grudnia 2009 r. przez Mehmeta Saliha Bayramoglou	16
2010/C 80/30	Sprawa C-29/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel (Luksemburg) w dniu 18 stycznia 2010 r. — Heiko Koelzsch przeciwko État du Grand-Duché de Luxembourg	16
2010/C 80/31	Sprawa C-35/10: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej	17
2010/C 80/32	Sprawa C-36/10: Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii	17
2010/C 80/33	Sprawa C-38/10: Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej	18
2010/C 80/34	Sprawa C-41/10: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii	19
2010/C 80/35	Sprawa C-46/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 28 stycznia 2010 r. — Viking Gas A/S przeciwko BP Gas A/S	20
2010/C 80/36	Sprawa C-47/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 18 listopada 2009 r. w sprawie T-375/04 Scheucher-Fleisch GmbH i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 28 stycznia 2010 r. (e-mail z 27.01.2010) przez Republikę Austrii	21
2010/C 80/37	Sprawa C-49/10: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowenii	22

2010/C 80/38	Sprawa C-73/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie T-2/09 Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert & Co. KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 9 lutego 2010 r. przez Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert & Co. KG	22

Sąd

2010/C 80/39	Sprawa T-340/07: Wyrok Sądu z dnia 9 lutego 2010 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji (Klauzula arbitrażowa — Program „eContent” — Umowa dotycząca projektu mającego na celu zapewnienie programowi maksymalnej wydajności oraz jak największego udziału grup docelowych — Niewykonanie umowy — Rozwiązanie umowy)	23
2010/C 80/40	Sprawa T-344/07: Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2010 r. — O2 (Germany) przeciwko OHIM (Homezone) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Homezone — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))	23
2010/C 80/41	Sprawa T-472/07: Wyrok Sądu z dnia 3 lutego 2010 r. — Enercon przeciwko OHIM — Hasbro (ENERCON) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ENERCON — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy TRANSFORMERS ENERGON — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))	24
2010/C 80/42	Sprawa T-289/08: Wyrok Sądu z dnia 11 lutego 2010 r. — Deutsche BKK przeciwko OHIM (Deutsche BKK) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Deutsche BKK — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy i brak charakteru odróżniającego — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009) — Artykuł 73 i art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 75 i art. 76 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009))	24
2010/C 80/43	Sprawa T-113/09: Wyrok Sądu z dnia 9 lutego 2010 r. — PromoCell bioscience alive przeciwko OHIM (SupplementPack) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego SupplementPack — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))	25
2010/C 80/44	Sprawa T-385/05 TO R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 4 lutego 2010 r. — Portugalia przeciwko Transnútice i Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Unia celna — Powództwo osoby trzeciej przeciwko prawomocnemu orzeczeniu — Wyrok Sądu — Wniosek o zawieszenie wykonania — Uchybienie wymogom formalnym — Niedopuszczalność)	25

2010/C 80/45	Sprawa T-514/09 R: Postanowienie sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 5 lutego 2010 r. — De Post przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Wspólnotowa procedura przetargowa — Wniosek o zawieszenie wykonania i o zarządzenie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru) 25
2010/C 80/46	Sprawa T-508/09: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2009 r. — Cañas przeciwko Komisji 26
2010/C 80/47	Sprawa T-509/09: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2009 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji Europejskiej 26
2010/C 80/48	Sprawa T-511/09: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Niki Luftfahrt przeciwko Komisji 27
2010/C 80/49	Sprawa T-512/09: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Rusal Armenal przeciwko Radzie 28
2010/C 80/50	Sprawa T-518/09: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2009 r. — Ecoceane przeciwko EMSA 29
2010/C 80/51	Sprawa T-520/09: Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2009 r. — TF1 i in. przeciwko Komisji 30
2010/C 80/52	Sprawa T-525/09: Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2009 r. — MIP Metro przeciwko OHIM — Metronia (METRONIA) 31
2010/C 80/53	Sprawa T-526/09: Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2009 r. — PAKI Logistics przeciwko OHIM (PAKI) 31
2010/C 80/54	Sprawa T-529/09: Skarga wniesiona w dniu 31 grudnia 2009 r. — In 't Veld przeciwko Radzie 32
2010/C 80/55	Sprawa T-5/10: Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2010 r. — Komisja przeciwko Earthscan 33
2010/C 80/56	Sprawa T-7/10: Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2010 r. — Diagnostiko kai therapeftiko kentro Athinon „Ygeia” przeciwko OHIM 33
2010/C 80/57	Sprawa C-9/10: Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2010 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji 34
2010/C 80/58	Sprawa T-13/10: Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2010 r. — Goutier przeciwko OHIM — Rauch (ARANTAX) 35
2010/C 80/59	Sprawa T-14/10: Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2010 r. — CheckMobile przeciwko OHIM (carcheck) 35
2010/C 80/60	Sprawa T-17/10: Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2010 r. — Steinberg przeciwko Komisja 36
2010/C 80/61	Sprawa T-23/10: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — Arkema France przeciwko Komisji 37

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

*(2010/C 80/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej***

Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 51 z 27.2.2010.

Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Dz.U. C 11 z 16.1.2010.

Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>**Złożenie ślubowania przez nowego członka Trybunału***(2010/C 80/02)*

P. Cruz Villalón, mianowany decyzją przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 30 listopada 2009 r. ⁽¹⁾rzecznikiem generalnym Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich na okres od dnia 30 listopada 2009 r. do dnia 6 października 2015 r., złożył w dniu 14 grudnia 2009 r. ślubowanie przed Trybunałem

---

⁽¹⁾ JO L 14 du 20.1.2010, p.12

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — Hoesch Metals and Alloys GmbH przeciwko Hauptzollamt Aachen

(Sprawa C-373/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 24 — Pochodzenie niepreferencyjne towarów — Obróbka lub przetworzenie nadające pochodzenie — Bloki krzemu pochodzące z Chin — Sortowanie, kruszenie i oczyszczanie bloków oraz odsiewanie i podział ziaren według ich rozmiaru oraz ich pakowanie w Indiach — Dumping — Ważność rozporządzenia (WE) nr 398/2004)

(2010/C 80/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hoesch Metals and Alloys GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Aachen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Düsseldorf — Wykładnia art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Ważność rozporządzenia Rady (WE) nr 398/2004 z dnia 2 marca 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz krzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 66, s. 15) — Pojęcie „istotna obróbka lub przetworzenie” nadające pochodzenie — Oczyszczanie i kruszenie bloków metalu krzemowego pochodzących z Chin jak również odsiewanie, sortowanie i pakowanie uzyskanych w ten sposób ziaren krzemu

Sentencja

- 1) Oddzielanie, kruszenie i oczyszczanie bloków krzemu oraz odsiewanie, sortowanie i pakowanie ziaren krzemu powstałych w wyniku kruszenia, takie jak te, które zostały przeprowadzone w sprawie przed sądem krajowym nie stanowią obróbki lub przetworzenia nadającego pochodzenie w rozumieniu art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny.
- 2) Analiza drugiego pytania prejudycjalnego nie wykazała istnienia żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na ważność rozporządzenia Rady (WE) nr 398/2004 z dnia 2 marca 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz krzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret — Dania) — Ingeniørforeningen i Danmark, działające w imieniu Bertrama Holsta, przeciwko Dansk Arbejdsgiverforening, działające w imieniu Babcock & Wilcox Vølund ApS

(Sprawa C-405/08) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Informowanie pracowników i przeprowadzanie z nimi konsultacji — Dyrektywa 2002/14/WE — Transpozycja dyrektywy przez ustawę oraz układ zbiorowy — Skutki układu zbiorowego dla pracownika, który nie jest członkiem organizacji związkowej będącej sygnatariuszem tego układu zbiorowego — Artykuł 7 — Ochrona przedstawicieli pracowników — Wymóg zaostrzonej ochrony przed zwolnieniem — Brak)

(2010/C 80/04)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ingeniørforeningen i Danmark, działające w imieniu Bertrama Holsta

Strona pozwana: Dansk Arbejdsgiverforening, działająca w imieniu Babcock & Wilcox Vølund ApS

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret — Wykładnia art. 7 dyrektywy 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiającej ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej — Transpozycja dyrektywy w drodze układu zbiorowego — Skutki układu zbiorowego dla pracownika, który nie jest członkiem związku zawodowego będącego stroną tego układu zbiorowego — Ustawa transponująca, która nie przewiduje, w odniesieniu do pracowników nieobjętych układem zbiorowym, kryteriów ochrony przed zwolnieniem, które byłyby zastrzeżone w porównaniu z ochroną już istniejącą

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiającą ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie dokonaniu transpozycji dyrektywy przez układ zbiorowy powodującej, że pewna kategoria pracowników jest objęta zakresem zastosowania rozpatrywanego układu zbiorowego, pomimo tego że pracownicy należący do tej kategorii nie są członkami organizacji związkowej będącej sygnatariuszem tego układu, a sektor ich działalności nie jest reprezentowany przez rzeczoną organizację, jeśli układ zbiorowy jest w stanie zapewnić pracownikom objętym jego zakresem zastosowania skuteczną ochronę praw przyznanych im w tej dyrektywie.
- 2) Artykuł 7 dyrektywy 2002/14 należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga on, aby przedstawicielom pracowników przyznana została wzmocniona ochrona przed zwolnieniem. Jednakże środki podjęte w celu dokonania transpozycji dyrektywy, niezależnie od tego, czy mają one formę ustawy, czy układu zbiorowego, muszą respektować minimalny poziom ochrony przewidziany w rzeczonym art. 7.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-523/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/71/WE — Szczególna procedura przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2010/C 80/05)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: M. Condou-Durande i M-A. Rabanal Suárez, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (Przedstawiciel: B. Plaza Cruz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2005/71/WE z dnia 12 listopada 2005 r. w sprawie szczególnej procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych (Dz.U. L 289, s. 15)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2005/71/WE z dnia 12 listopada 2005 r. w sprawie szczególnej procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 19 z 24.1.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof, Austria) — Fokus Invest AG przeciwko Finanzierungsberatung-Immobilientreuhand und Anlageberatung GmbH (FIAG)

(Sprawa C-541/08) ⁽¹⁾

(Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób — Artykuł 25 załącznika I do umowy — Artykuł 63 TFUE oraz art. 64 ust. 1 TFUE — Swobodny przepływ kapitału — Spółka prawa jednego z państw członkowskich, której wszystkie udziały są w posiadaniu spółki prawa szwajcarskiego — Nabycie przez tę spółkę nieruchomości położonej w owym państwie członkowskim)

(2010/C 80/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fokus Invest AG

Strona pozwana: Finanzierungsberatung-Immobilientreuhand und Anlageberatung GmbH (FIAG)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof (Austria) — Wykładnia art. 57 ust. 1 traktatu WE oraz art. 25 załącznika I do umowy zawartej między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r. (Dz.U. L 114, s. 6) — Możliwość zastosowania zasady równości traktowania w odniesieniu do osób prawnych — Przepisy krajowe ustanawiające system uzyskiwania uprzedniego zezwolenia w przypadku nabywania nieruchomości przez zagraniczny podmiot prawny — Nabycie nieruchomości przez spółkę krajową, której wszystkie udziały należą do spółek szwajcarskich

Sentencja

1) Artykuł 25 załącznika I do umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r., należy interpretować w ten sposób, iż przewidziane w dziedzinie nabywania nieruchomości traktowanie w taki sam sposób jak obywateli krajowych, ma zastosowanie jedynie w odniesieniu do osób fizycznych.

2) Artykuł 64 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przepisy Wiener Ausländergrunderwerbsgesetz (ustawy kraju związkowego Wiednia w sprawie nabywania nieruchomości przez cudzoziemców) z dnia 3 marca 1998 r., które nakładają na cudzoziemców w rozumieniu tej ustawy w przypadku nabywania nieruchomości położonych w kraju związkowym Wiednia obowiązek posiadania zezwolenia na to nabycie lub przedstawienia potwierdzenia, zgodnie z którym zostały spełnione warunki przewidziane przez tę ustawę na skorzystanie ze zwolnienia od tego obowiązku, stanowią ograniczenie swobodnego przepływu kapitału, które jest dopuszczalne względem Konfederacji Szwajcarskiej jako państwa trzeciego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin — Niemcy) — Hava Genc przeciwko Land Berlin

(Sprawa C-14/09) ⁽¹⁾

(Układ stowarzyszeniowy EWG–Turcja — Decyzja nr 1/80 Rady Stowarzyszenia — Artykuł 6 ust. 1 — Pojęcie „pracownik” — Wykonywanie pracy najemnej w niewielkim wymiarze czasu pracy — Przesłanka utraty praw nabytych)

(2010/C 80/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hava Genc

Strona pozwana: Land Berlin

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Berlin — Wykładnia art. 6 ust. 1 decyzji Rady Stowarzyszenia nr 1/80 EWG/Turcja — Prawo pobytu obywatela tureckiego, którego wjazd na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego był uzasadniony nieistniejącym już powodem i wykonującego działalność zawodową w niewielkim wymiarze czasu pracy, tj. 5,5 godzin tygodniowo w tym państwie członkowskim — Minimalne cechy charakterystyczne wymagane, aby stosunek pracy mógł być uznany za „legalne zatrudnienie” w rozumieniu decyzji nr 1/80

Sentencja

- 1) Osoba znajdującą się w takiej sytuacji jak skarżąca w sprawie przed sądem krajowym jest pracownikiem w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia EWG–Turcja, wydanej przez Radę Stowarzyszenia, powołaną na podstawie Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, jeżeli praca najemna, którą wykonuje, ma charakter rzeczywisty i efektywny. Sąd krajowy powinien dokonać ustaleń niezbędnych do oceny, czy ma to miejsce w zawisłym przed nim sporze.
- 2) Pracownik turecki w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 może powoływać się na prawo do swobodnego przepływu przyznane na podstawie Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, nawet gdy przestał istnieć cel jego wjazdu na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego. Jeśli taki pracownik spełnia przesłanki, o których mowa w art. 6 ust. 1, to jego prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim nie może podlegać dodatkowym warunkom dotyczącym istnienia interesów mogących uzasadniać pobyt lub charakteru zatrudnienia.

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 4 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-18/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda świadczenia usług — Rozporządzenie (EWG) nr 4055/86 — Artykuł 1 — Transport morski — Porty o znaczeniu powszechnym — Opłaty portowe — Zwolnienia i zniżki)

(2010/C 80/08)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Simonsson i L. Lozano Palacios, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: B. Plaza Cruz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4055/86 z dnia 22

grudnia 1986 r. stosującego zasadę swobody świadczenia usług do transportu morskiego między państwami członkowskimi i między państwami członkowskimi a państwami trzecimi (Dz.U. L 378, s. 1) — Porty o znaczeniu powszechnym — Zniżki i zwolnienia dotyczące opłat portowych

Sentencja

- 1) Utrzymując w mocy art. 24 ust. 5 oraz art. 27 ust. 1, 2 i 4 ustawy 48/2003 z dnia 26 listopada 2003 r. w sprawie systemu gospodarczego i świadczenia usług w portach o znaczeniu powszechnym, które ustanawiają system zniżek i zwolnień od opłat portowych, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4055/86 stosującego zasadę swobody świadczenia usług do transportu morskiego między państwami członkowskimi i między państwami członkowskimi a państwami trzecimi.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Conseil d'État — Francja) — Graphie Procédé przeciwko Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Sprawa C-88/09) (¹)

(Opodatkowanie — Szósta dyrektywa VAT — Reprografia — Pojęcia „dostawa towarów” i „świadczenie usług” — Kryteria rozróżnienia)

(2010/C 80/09)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Graphie Procédé

Strona pozwana: Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État — Wykładnia art. 2 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Reprografia — Kryteria, jakie należy uwzględnić przy rozróżnianiu dostawy towarów i świadczenia usług w rozumieniu szóstej dyrektywy

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że działalność reprograficzna wykazuje cechy dostawy towarów, o ile ogranicza się do prostej czynności powielania dokumentów na nośnikach, a prawo do rozporządzania tymi nośnikami zostaje przeniesione przez podmiot wykonujący tę działalność na klienta, który zamówił sporządzenie kopii z oryginału. Działalność tę należy jednak kwalifikować jako „świadczenie usług” w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy 77/388, jeżeli okazuje się, że towarzyszy jej świadczenie dodatkowych usług, które ze względu na wagę, jakiej nabierają dla klientów, czas potrzebny na ich wykonanie, wymaganą obróbkę dokumentów oryginalnych i udział w kosztach całkowitych, jaki przypada na te świadczenia, mogą zyskać charakter dominujący w stosunku do czynności dostawy towarów, stanowiąc przez to dla odbiorców cel sam w sobie.

(¹) Dz.U. C 113 z 16.5.2009.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 4 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-185/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/24/WE — Łączność elektroniczna — Zatrzymywanie generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem usług łączności elektronicznej — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2010/C 80/10)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Balta i U. Jonsson, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i A. Engman, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia, w przewidzianym terminie, przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE (Dz. U L 105, s. 54)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 4 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-186/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/113/WE — Równość mężczyzn i kobiet — Dostęp do towarów i usług oraz dostarczanie towarów i usług — Brak transpozycji w przewidzianym terminie w odniesieniu do Gibraltaru)

(2010/C 80/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: M. van Beek i P. Van den Wyngaert, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Przedstawiciel: H. Walker, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług (Dz.U. L 373, s. 37)

Sentencja

1) Nie przyjmując, w przewidzianym terminie, przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 4 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-259/09) (¹)

(Gospodarowanie odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego — Brak transpozycji lub niepoinformowanie o krajowych przepisach dokonujących transpozycji)

(2010/C 80/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Marghelis i P. Van den Wyngaert, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: S. Ossowski, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie

gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE (Dz.U. L 102, s. 15)

Sentencja

1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 29 września 2009 r. w sprawach połączonych T-225/07 i T-364/07 Thomson Sales Europe przeciwko Komisji wniesione w dniu 3 grudnia 2009 r. przez Thomson Sales Europe

(Sprawa C-498/09 P)

(2010/C 80/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Thomson Sales Europe (przedstawiciele: F. Goguel i F. Foucault, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołania

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 września 2009 r.,

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej REM nr 03/05 z dnia 7 maja 2007 r.,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie trzy zarzuty.

W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasady dotyczące kompetencji wyrażone w art. 225 WE, gdyż wydał orzeczenie co do istoty sprawy w przedmiocie jej wniosku o stwierdzenie nieważności pisma Komisji z dnia 20 lipca 2007 r., w którym nie potwierdzono możliwości skorzystania z odstąpienia od pokrycia retrospektywnego należności celnych przywózowych nałożonych na odbiorniki telewizji kolorowej produkowane w Tajlandii, podczas gdy Sąd orzekł uprzednio, że rzeczony wniosek jest niedopuszczalny, z uwagi na fakt, że powyższe pismo nie może wywoływać skutków prawnych.

W zarzucie drugim wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo do obrony i popełnił oczywisty błąd w zakresie kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, gdyż, po pierwsze, oddalił jej wniosek o udostępnienie stronom wszystkich dowodów i, po drugie, orzekł, że Thomson dopuściła się oczywistego zaniedbania, w zakresie w jakim jako doświadczony podmiot gospodarczy, powinna była zwrócić się do Komisji o szczegółowe informacje co do możliwości zgłaszania odbiorników telewizji kolorowej produkowanych w Tajlandii jako pochodzących z tego państwa, po tym jak rozpoczęła zaopatrywanie się w kineskopy pochodzące z Korei i Malezji.

W zarzucie trzecim obejmującym dwie części, Thomson powołuje się na naruszenie przez Sąd art. 239 kodeksu celnego⁽¹⁾ dotyczącego możliwości całkowitego lub częściowego zwrotu uiszczonych przywózowych i wywózowych należności celnych lub też umorzenia kwoty długu celnego. Wnosząca odwołanie podnosi, po pierwsze, że Sąd naruszył prawo, w zakresie w jakim oddalił jej skargę badając wyłącznie przesłankę dotyczącą braku oszustwa lub zaniedbania, bez uprzedniego zbadania przesłanki dotyczącej zaistnienia szczególnej sytuacji.

Po drugie, Sąd popełnił błąd w zakresie kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, a zatem naruszył prawo uznając, że przesłanki umorzenia z art. 239 kodeksu celnego nie były spełnione. Zdaniem wnoszącej odwołanie spełniała ona wymogi ustanowione w tym przepisie, ponieważ okoliczności w niniejszej sprawie stanowiły o zaistnieniu szczególnej sytuacji, w zakresie w jakim Komisja zmieniał praktykę dokonując wykładni odpowiednich przepisów nie informując o tym w odpowiedni sposób podmiotów gospodarczych.

Thomson twierdzi ponadto, że nie miała żadnych wątpliwości co do prawidłowości jej transakcji, gdyż była przekonana, że do całej jej produkcji zastosowanie znajdzie wyłącznie jedno cło antydumpingowe, ustalone praktycznie w porozumieniu z Komisją. Nie można było zatem uznać, że dopuściła się ona zaniedbania.

⁽¹⁾ Rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Wuppertal (Niemcy) w dniu 14 grudnia 2009 r. — Dieter May przeciwko AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

(Sprawa C-519/09)

(2010/C 80/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Wuppertal

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dieter May

Strona pozwana: AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie pracownika w rozumieniu art. 7 ust. 1 i ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE (= art. 7 dyrektywy 93/104/WE) [...] ⁽¹⁾ obejmuje również zatrudnionego na podstawie regulaminu służby (Dienstordnungsangestellter) pracownika podmiotu prawa publicznego, którego autonomiczne przepisy statutowe ustanowione na podstawie upoważnienia ustawy federalnej (§ 351 Reichsversicherungsverordnung) odsyłają w zakresie rozszczeń urlopowych pracowników zatrudnionych na podstawie regulaminu służby do przepisów mających zastosowanie do urzędników (tu: § 101 Beamten-gesetz für das Land Nordrhein-Westfalen [ustawa prawo urzędnicze w kraju związkowym Nadrenii Północnej-Westfalii] w związku z Verordnung über den Erholungsurlaub der Beamtinnen und Beamten und Richterinnen und Richter im Lande Nordrhein-Westfalen [rozporządzenie w sprawie urlopu wypoczynkowego urzędników i sędziów w kraju związkowym Nadrenii Północnej-Westfalii])?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy; Dz.U. L 299, s. 9

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 22 grudnia 2009 r. — Deutsche Telekom AG przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-543/09)

(2010/C 80/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Telekom AG

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pozostałe strony postępowania: Go Yellow GmbH i Telix AG

Pytania prejudycjalne

Czy art. 25 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zezwala on państwom członkowskim na zobowiązanie przedsiębiorstw przydzielających numery telefonu abonentom do udostępnienia danych abonentów, którym przedsiębiorstwa te nie przydzieliły same numerów telefonu, w celu zapewnienia publicznie dostępnych usług biur numerów i spisów abonentów, o ile przedsiębiorstwo to takie dane posiada?

Jeżeli na poprzedzające pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 12 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że nałożenie powyższego obowiązku przez krajowych ustawodawców zależne jest od udzielenia przez innych operatorów telefonicznych lub ich abonentów zgody na przekazanie danych albo przynajmniej od niewyrażenia przez nich wobec tego sprzeciwu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 201, s. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen Sad (Najwyższy Sąd Administracyjny) (Bułgaria), w dniu 23 grudnia 2009 r. — Aurubis Błgaria przeciwko Nachalnik na Mitnitsa — Sofia

(Sprawa C-546/09)

(2010/C 80/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Varhoven administrativen Sad (Najwyższy Sąd Administracyjny)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aurubis Błgaria AD

Strona pozwana: Nachalnik na Mitnitsa — Sofia (naczelnik urzędu celnego Sofia)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 232 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny powinien być interpretowany przez sądy krajowe w ten sposób, że organy celne mogą pobierać odsetki za zwłokę od kwoty dodatkowych długów celnych jedynie za okres, który następuje po zaksięgowaniu, powiadomieniu dłużnika i upływie terminu wyznaczonego przez organ celny na zapłatę dodatkowych długów celnych na podstawie art. 222 ust. 1 lit. a) rozporządzenia?
- 2) Czy art. 214 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, wobec braku odnośnych przepisów w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92, należy interpretować w ten sposób, że organy krajowe nie są uprawnione do pobierania odsetek wyrównawczych za okres pomiędzy pierwotnym zgłoszeniem celnym i retrospektywnym zaksięgowaniem?
- 3) Czy przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny i rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że wobec braku przepisów krajowych, które w przypadku retrospektywnego zaksięgowania wyraźnie przewidują podwyższenie ceł lub inną krajową sankcję w wysokości kwoty, która zostałaby pobrana jako odsetki za zwłokę za okres pomiędzy powstaniem długu celnego i retrospektywnym zaksięgowaniem, prawo wspólnotowe nie zezwala sądom krajowym na dokonanie takiego podwyższenia lub na wymierzenia takiej sankcji?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 października 2009 r. w sprawie T-390/08 Bank Melli Iran przeciwko Radzie, wniesione w dniu 23 grudnia 2009 r. przez Bank Melli Iran

(Sprawa C-548/09 P)

(2010/C 80/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank Melli Iran (przedstawiciel: L. Defalque, avocate)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Republika Francuska i Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego w dniu 14 października 2009 r. przez drugą izbę Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-390/08 Bank Melli Iran przeciwko Radzie, doręczonego wnoszącemu odwołanie w dniu 15 października 2009 r.;
- uznanie żądań wnoszącego odwołanie podniesionych przez niego przed Sądem;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania w dwóch instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty tytułem głównym oraz trzy zarzuty tytułem subsydiarnym.

W ramach zarzutu pierwszego podnosi on, że Sąd naruszył prawo nieuznając za istotny wymóg formalny, którego nieposzanowanie prowadzi do stwierdzenia nieważności aktu, obowiązku osobistego podania do wiadomości, przewidzianego w art. 15 ust. 3 rozporządzenia nr 423/2007 ⁽¹⁾. Otóż podanie do wiadomości decyzji o zamrożeniu funduszy paryskiej filii wnoszącego odwołanie przez Francuską Komisję Bankową a nie przez Radę, nie może jego zdaniem spełniać wymogów podania do wiadomości przewidzianych przez rozporządzenie

i stanowi naruszenie bezwzględnie obowiązującego przepisu prawa wspólnotowego.

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo dokonując wykładni podstaw prawnych rozporządzenia nr 423/2007. Akceptując, że rozporządzenie oraz zaskarżona decyzja zostały przyjęte większością kwalifikowaną wyłącznie na podstawie art. 60 i 301 WE, Sąd naruszył istotny wymóg formalny przewidziany przez traktat. Jako że rozporządzenie to oraz ww. decyzja dotyczą w istocie podmiotów, które uczestniczą, są związane lub wspierają rozwój materiałów jądrowych, wykraczają one poza zakres zastosowania art. 60 i art. 301 WE i powinny zostać oparte również na art. 308 WE, który ustanawia wymóg jednomyślności.

W ramach zarzutu trzeciego Bank Melli Iran podnosi, że Sąd naruszył prawo dokonując wykładni koncepcji prawa do obrony, a w jej ramach zasady skutecznej ochrony sądowej, gdy uznał, że jest dostatecznie poinformowany na potrzeby wykonania kontroli, podczas gdy nie otrzymał ze strony Rady żadnego dowodu stanowiącego uzasadnienie dla zaskarżonej decyzji, ani przed, ani po wniesieniu skargi.

Tytułem subsydiarnym wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi po pierwsze naruszenie prawa i popełnienie błędu w ocenie okoliczności stanu faktycznego, gdyż Sąd uznał, że Rada dysponuje, na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007, kompetencją do samodzielnego podejmowania decyzji, podczas gdy jest ona związana przyjęciem środków ograniczających przez Radę Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych.

Po drugie wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dokonał błędnej z punktu widzenia prawa oceny jego prawa własności orzekając, że znaczenie celów realizowanych przez sporne uregulowanie, mianowicie utrzymania pokoju i bezpieczeństwa narodowego, uzasadnia ograniczenia praw podstawowych, wśród nich prawa własności i prawa do prowadzenia działalności gospodarczej.

W końcu wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd dopuścił się oczywistego błędu w ocenie okoliczności stanu faktycznego wpisując go na listę podmiotów, których fundusze zostają zamrożone w zakresie, w jakim wnoszący odwołanie nie przyczynił się do rozwoju irańskiego programu jądrowego i nie jest związany z podmiotami, które się do niego przyczyniły.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 103, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej**(Sprawa C-549/09)**

(2010/C 80/18)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Gippini Fournier i K. Walkerová, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie wykonując decyzji Komisji z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie niektórych środków pomocy wprowadzonych przez Francję na rzecz prowadzących hodowle wodne i rybaków⁽¹⁾ poprzez odzyskanie od beneficjentów pomocy uznanej za niezgodą z prawem i ze wspólnym rynkiem w art. 2 i 3 rzeczonej decyzji i nie informując Komisji o środkach podjętych w celu zastosowania się do niej, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 288 akapit czwarty TFUE i art. 4 i 5 wspomnianej decyzji;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja zarzuca stronie pozwanej, że nie podjęła jeszcze niezbędnych środków w celu „niezwłocznego” odzyskania od beneficjentów pomocy uznanej za niezgodą z prawem i ze wspólnym rynkiem, a w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

Francja powinna bowiem poinformować Komisję, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji, o środkach podjętych w celu zastosowania się do niej. Tymczasem od dnia otrzymania przez władze francuskie rzeczonej decyzji minęło ponad pięć lat i nie dokonano żadnego zwrotu przyznanej pomocy.

Skarżąca przypomina ponadto, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jedynym powodem, jaki może zostać podniesiony przez państwo członkowskie w przypadku skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wniesionej przez Komisję na podstawie art. 108 ust. 2

TFUE, jest bezwzględna niemożność wykonania decyzji. Tymczasem władze francuskie nigdy nie powoływały się na wyjątkowe i niedające się przewidzieć trudności czyniące niemożliwym wykonanie decyzji. Wskazały one jedynie, że zamierzały podjąć stosowne środki służące odzyskaniu pomocy razem ze środkami w ramach innej sprawy dotyczącej odzyskania pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2005/239/WE z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie niektórych środków pomocy wprowadzonych przez Francję na rzecz prowadzących hodowle wodne i rybaków (Dz.U. 2005, L 74, s. 49).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 października 2009 r. w sprawie T-140/08 Ferrero SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Tirol Milch reg.Gen.mmbH Innsbruck, wniesione w dniu 24 grudnia 2009 r. przez Ferrero SpA

(Sprawa C-552/09 P)

(2010/C 80/19)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Ferrero SpA (przedstawiciel: F. Jacobacci, avvocato, C. Gielen i H.M.H. Speyart, advocaten)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Tirol Milch reg.Gen.mmbH Innsbruck

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— uwzględnienie wniesionego przez Ferrero żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji lub ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;

— obciążenie OHIM własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez Ferrero zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących powodów:

- Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich („SPI”) naruszył system ustanowiony przez art. 8 rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾ poprzez przeprowadzenie pojedynczej oceny faktycznej podobieństwa zarówno w odniesieniu do art. 8 ust. 1 lit. b), jak i art. 8 ust. 5, chociaż te dwa przepisy przewidują całkowicie odmienne zestawy kryteriów;
- SPI naruszył prawo, stwierdzając, że nie musi brać pod uwagę renomy wcześniejszych znaków towarowych dla celów ustalenia, iż nie zostały spełnione przesłanki stosowania art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5;
- SPI naruszył prawo lub przeinaczył przedstawione mu okoliczności faktyczne, stosując błędne, bezzasadne i nieuzasadnione reguły dowodowe przy dokonywaniu oceny podobieństwa;
- SPI naruszył prawo, nie uwzględniając właściwie okoliczności, że wcześniejsze znaki towarowe obejmują słowne znaki towarowe oraz że zakwestionowany znak towarowy jest opisowy; oraz
- SPI naruszył prawo, nie uwzględniając właściwie istnienia rodziny znaków towarowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 31 grudnia 2009 r. — Andreas Michael Seeger przeciwko Generalstaatsanwaltschaft Stuttgart

(Sprawa C-554/09)

(2010/C 80/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Andreas Michael Seeger

Strona pozwana: Generalstaatsanwaltschaft Stuttgart

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie „materiały” wymienione w art. 13 lit. d) tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ⁽¹⁾ może być interpretowane w ten sposób, że może ono obejmować również opakowania, takie jak puste butelki po napojach (butelki zwrotne), przewożone przez osobę zajmującą się handlem winem i napojami, która prowadzi sklep, raz w tygodniu dokonuje dostaw dla klientów i zabiera przy tym od nich butelki zwrotne w celu dostarczenia ich do hurtownika?

⁽¹⁾ Dz.U. L 102, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-6/10)

(2010/C 80/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i L. de Schietere de Lophem, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. zmieniającej dyrektywy Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, 86/635/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych oraz 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń ⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając ich do wiadomości Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/46/WE upłynął w dniu 5 września 2008 r. Tymczasem w chwili wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich przepisów niezbędnych do transpozycji tej dyrektywy, a w każdym razie nie podała ich do wiadomości Komisji.

(¹) Dz.U. L 224, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-8/10)

(2010/C 80/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i L. de Schietere de Lophem, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, 86/635/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych oraz 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń (¹), a w każdym razie nie podając ich do wiadomości Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/46/WE upłynął w dniu 5 września 2008 r. Tymczasem w chwili wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich przepisów niezbędnych do transpozycji tej dyrektywy, a w każdym razie nie podała ich do wiadomości Komisji.

(¹) Dz.U. L 224, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nedeerlanden (Niderlandy) w dniu 8 stycznia 2010 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Marishipping and Transport BV

(Sprawa C-11/10)

(2010/C 80/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nedeerlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Marishipping and Transport BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy część I rozdział II część C lit. i) załącznika I rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 (¹) z dnia 23 lipca 1987 r. w związku ze zamieszczonym w trzeciej części (załączników) rozdziału II załącznika 3 wykazem substancji farmaceutycznych stanowi, że zwolnienie z cła substancji farmaceutycznych dotyczy jedynie danych substancji (chemicznych) w stanie czystym?
- 2) Jakie ograniczenia mają zastosowanie w sytuacji, gdy do danych substancji farmaceutycznych należy dodać innych substancji?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. U. L 256, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 stycznia 2010 r. — LECSO Elektromobile GmbH przeciwko Hauptzollamt Dortmund

(Sprawa C-12/10)

(2010/C 80/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: LECSO Elektromobile GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Dortmund

Pytanie prejudycjalne

Czy opisane bliżej w postanowieniu wózki elektryczne należy zaklasyfikować do pozycji 8713, czy do pozycji 8703 Nomenklatury Scalonej w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1810/2004 z dnia 7 września 2004 r. zmieniającym załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 327, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 11 stycznia 2010 r. — Knubben Dak-en Leidekkersbedrijf BV przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-13/10)

(2010/C 80/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Knubben Dak-en Leidekkersbedrijf BV

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo wspólnotowe, a w szczególności zasada swobody świadczenia usług ustanowiona w art. 56 TFUE (przedtem art. 49 WE) stoi na przeszkodzie regulacji takiej jak zawarta w art. 1 i 1a Koninklijk Besluit nr 20 z dnia 20 lipca 1970 r., zgodnie z którą obniżona stawka podatku od wartości dodanej jest zarezerwowana dla usług budowlanych wykonywanych przez usługodawców zarejestrowanych w Belgii jako przedsiębiorcy zgodnie z art. 400 i 401 kodeksu podatków dochodowych z 1992 r.?
- 2) Czy prawo wspólnotowe, a w szczególności zasada swobody świadczenia usług ustanowiona w art. 56 TFUE (przedtem art. 49 WE) stoi na przeszkodzie regulacji takiej jak zawarta w art. 400 i 401 kodeksu podatków dochodowych z 1992 r. oraz w Koninklijk Besluit z dnia 26 grudnia 1998 r., zgodnie z którą rejestracja jako przedsiębiorca w Belgii ma zastosowanie w całości i w taki sam sposób do usługodawców belgijskich i usługodawców mających siedzibę w innym kraju Unii Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy) w dniu 12 stycznia 2010 r. — Agrargenossenschaft Münchehof e.G. przeciwko BVVG Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH

(Sprawa C-18/10)

(2010/C 80/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Berlin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Agrargenossenschaft Münchehof e.G.

Strona pozwana: BVVG Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy § 5 ust. 1 zdanie drugie i trzecie *Flächenerwerbsverordnung* w brzmieniu obowiązującym do dnia 11 lipca 2009 r., wydanego w wykonaniu § 4 ust. 3 pkt 1 *Ausgleichsleistungsgesetz*, jest niezgodny z art. 87 WE?

ciążącym na niej na mocy rozporządzenia (WE) nr 273/2004 i rozporządzenia (WE) nr 111/2005.

⁽¹⁾ Dz.U. L 47, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 22, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-19/10)

(2010/C 80/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Oliver i S. Mortoni, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że przez nieprzyjęcie przepisów krajowych transponujących art. 12 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych, nieopowiadomienie o nich Komisji zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia oraz nieprzyjęcie przepisów krajowych transponujących art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 ⁽²⁾ z dnia 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy powyższych rozporządzeń;

— Obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rozporządzenie nr 273/2004 weszło w życie w dniu 18 sierpnia 2005 r.; rozporządzenie nr 111/2005 weszło w życie w dniu 15 lutego 2005 r. i stosuje się je od dnia 18 sierpnia 2005 r. Wobec nieotrzymania żadnego powiadomienia o przepisach, jakie Włochy były zobowiązane przyjąć na mocy art. 12 rozporządzenia nr 273/2004 i art. 31 rozporządzenia nr 111/2005, a także nieotrzymania od Republiki Włoskiej informacji pozwalających na stwierdzenie, że niezbędne przepisy zostały przyjęte, Komisja uznaje, że Republika Włoska nie przyjęła tych przepisów, a tym samym uchybiła zobowiązaniom

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 11 listopada 2009 r. w sprawie T-150/08 REWE-Zentral AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); interwenient: Aldi Einkauf GmbH & Co. OGH, wniesione w dniu 14 stycznia 2010 r. przez REWE-Zentral AG

(Sprawa C-22/10 P)

(2010/C 80/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: REWE-Zentral AG (przedstawiciele: adwokaci M. Kinkeldey i A. Bognár)

Uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Aldi Einkauf GmbH & Co. OGH

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 listopada 2009 r.;

— obciążenie pozwanego i drugiej strony w postępowaniu odwoławczym kosztami niniejszego postępowania i kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji, na mocy którego oddalono skargę wnoszącą odwołanie mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 15 lutego 2008 r. dotyczącej odmowy rejestracji zgłoszonego przez nią oznaczenia słownego CLINA. W swym wyroku Sąd utrzymał w mocy decyzję Izby Odwoławczej, zgodnie z którą w przypadku zgłoszonego oznaczenia i wcześniejszego słownego wspólnotowego znaku towarowego CLINAIR istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Jako podstawę odwołania przywołano naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Zdaniem wnoszącej odwołanie w ramach analizy prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd Sąd nie przeprowadził całościowej oceny wszystkich istotnych czynników, naruszając w ten sposób prawo. Sąd orzekł, przyjmując w błędny pod względem prawnym sposób istnienie dużego podobieństwa fonetycznego i wizualnego między kolidującymi ze sobą oznaczeniami, że podobieństwa tego nie kompensują stwierdzone różnice koncepcyjne, co z prawnego punktu widzenia jest również błędne. Ponadto Sąd nie ocenił w sposób niepozostawiający wątpliwości pod względem prawnym mało odróżniającego charakteru wcześniejszego znaku towarowego. Wnosząca odwołanie uważa zatem, że w tym zakresie Sąd błędnie zastosował art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, naruszając w ten sposób prawo wspólnotowe.

W szczególności, zdaniem wnoszącej odwołanie, Sąd nie uwzględnił w wystarczającym stopniu, że porównywane oznaczenia CLINAIR i CLINA wykazują istotne różnice fonetyczne i wizualne, które winny zostać wzięte pod uwagę przy ocenie prawnej, oraz że wcześniejszy znak towarowy CLINAIR ma szczególne znaczenie semantyczne, które również winno zostać wzięte pod uwagę w ramach analizy prawnej, podczas gdy późniejszy znak w ogóle nie posiada takiego znaczenia. Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd całkowicie pominął fakt, że element „CLIN” wyraźnie wykazuje mało odróżniający charakter i że z prawnego punktu widzenia może on jedynie w niewielkim stopniu wpływać na całościowe wrażenie wywierane przez znak towarowy CLINAIR. Wywodzi ona z tego, że sam fakt, iż element ten jest wspólny dwóm rozpatrywanym oznaczeniom nie może wystarczać z prawnego punktu widzenia, aby uzasadnić stwierdzenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, tym bardziej że stwierdzone między kolidującymi ze sobą oznaczeniami różnice fonetyczne, wizualne i koncepcyjne nie są mało istotne.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (drugiej izby) wydanego w dniu 24 września 2009 r. w sprawie T-110/09, Mehmet Salih Bayramoglu przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 21 grudnia 2009 r. przez Mehmeta Saliha Bayramoglu

(Sprawa C-28/10 P)

(2010/C 80/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mehmet Salih Bayramoglu (przedstawiciel: A. Riza QC)

Dru ga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2004/511/WE ⁽¹⁾ z tego względu, że opiera się ona o niezgodne z prawem zaniechanie uniemożliwiające społeczności Turków Cypryjskich wzięcie udziału w wyborach europejskich, co stanowi naruszenie art. 189 traktatu WE w związku z art. 5 i 6 traktatu UE
- stwierdzenie, że sześciu członków Parlamentu Europejskiego wybranych na podstawie notyfikowanej przez Republikę Cypru w dniu 6 czerwca 2009 r. i obecnie obowiązującej ordynacji wyborczej nie są przedstawicielami Turków Cypryjskich jak wymaga tego prawo

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie orzekł, iż jego skarga została wniesiona po upływie terminu. Celem uzasadnienia tego argumentu podnosi on, że orzecznictwo, na które powołał się SPI nie obejmuje nieprzestrzegania podstawowego prawa uczestnictwa całej społeczności w wyborach i nie dotyczy decyzji, których przesłanką prawną jest zaniechanie i niewprowadzenie przepisów dotyczących wyborów ale raczej czasowego zawieszenia prawa do przeprowadzenia wyborów.

Wnoszący odwołanie utrzymuje również, że nie jest prawdą, iż przy wnoszeniu skargi nie podniósł on występowania błędu, który może zostać uzasadniony lub siły wyższej.

⁽¹⁾ 2004/511/WE: Decyzja Rady z dnia 10 czerwca 2004 w sprawie reprezentacji narodu cypryjskiego w Parlamencie Europejskim w przypadku osiągnięcia porozumienia odnośnie do problemu cypryjskiego (Dz. U. L 211, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel (Luksemburg) w dniu 18 stycznia 2010 r. — Heiko Koelzsch przeciwko État du Grand-Duché de Luxembourg

(Sprawa C-29/10)

(2010/C 80/30)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Heiko Koelzsch

Strona pozwana: État du Grand-Duché de Luxembourg

Pytania prejudycjalne

Czy norma kolizyjna określona w art. 6 ust. 2 lit. a) konwencji rzymskiej z dnia 19 czerwca 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych⁽¹⁾, stanowiąca, że do umów o pracę stosuje się prawo państwa, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę, powinna być interpretowana w taki sposób, że w przypadku gdy pracownik świadczy pracę w wielu państwach, ale regularnie wraca do jednego z nich, należy uznać to państwo za państwo, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę?

⁽¹⁾ Konwencja rzymska z 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwarta do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 r. (Dz.U. L 266, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-35/10)

(2010/C 80/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: A. Margheli i J. Sénéchal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 25 tej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2006/21/WE upłynął w dniu 30 kwietnia 2008 r. Tymczasem na dzień wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich przepisów niezbędnych do transponowania tej dyrektywy, a w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz. U. L 102, s. 15.

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-36/10)

(2010/C 80/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Sipos i J.B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich środków w celu dokonania prawidłowej transpozycji art. 12 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r.⁽²⁾, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja Europejska podnosi, że strona pozwana nie wprowadziła prawidłowo w życie przepisów art. 12 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 96/82/WE w Regionie Bruksela-Stolica. W celu zapobieżenia poważnym awariom i ograniczenia ich konsekwencji przepis ten nakłada bowiem na państwa członkowskie zobowiązanie do zapewnienia, aby w swojej polityce zagospodarowania przestrzennego uwzględniały potrzebę utrzymania w dłuższej perspektywie właściwych odległości pomiędzy zakładami objętymi dyrektywą a obszarami takimi jak obszary mieszkalne, nieruchomości i miejsca powszechnie dostępne czy tereny rekreacyjne, o których

mowa w art. 12 tej dyrektywy. Tymczasem z analizy przepisów przekazanych przez władze Brukseli wynika, że przepisy te dotyczą jedynie procedury wydawania pozwoleń budowlanych bądź pozwoleń na podział gruntów, przeprowadzanej w każdym razie dopiero po opracowaniu polityki zagospodarowania przestrzennego. Przepisy regionalne są zatem niekompletne, gdyż nie regulują one całej procedury określania i wprowadzania w życie tej polityki.

⁽¹⁾ Dz.U. 1997, L 10, s. 13.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz.U. L 345, s. 97).

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-38/10)

(2010/C 80/33)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy przepisów ustawowych zawartych w art. 76 -A, 76 -B i 76 -C Código português do Imposto sobre o Rendimento das pessoas Colectivas (CIRC) [portugalskiego kodeksu o podatku dochodowym od osób prawnych], na podstawie których w przypadku przeniesienia siedziby i rzeczywistego zarządu spółki portugalskiej do innego państwa członkowskiego lub w przypadku zaprzestania działalności w Portugalii przez stałe przedsiębiorstwo albo przeniesienia ich aktywów:
- podstawę opodatkowania w roku podatkowym, w którym zdarzenie to nastąpiło stanowią wszystkie nieosiągnięte zyski związane z odnośnymi aktywami, podczas gdy nieosiągnięte zyski wynikające z transakcji wyłącznie krajowych nie są wliczane do podstawy opodatkowania;

- wspólnicy spółki przenoszącej jej siedzibę lub rzeczywisty zarząd poza terytorium portugalskie podlegają opodatkowaniu opartemu na różnicy pomiędzy wartością aktywów płynnych spółki (obliczonej na dzień przeniesienia i po cenie rynkowej) a ceną nabycia odpowiednich udziałów w spółce,

Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 31 porozumienia o EOG.

- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że przywołane artykuły CIRC mogą stanowić przeszkodę w swobodzie przedsiębiorczości ustaloną w art. 49 TFUE.

Zgodnie z ww. przepisami portugalskimi nieosiągnięte zyski są opodatkowywane w chwili przenoszenia przez spółkę siedziby i rzeczywistego zarządu poza terytorium portugalskie lub też w chwili przeniesienia przez nią składników majątkowych do stałego przedsiębiorstwa położonego w innym państwie członkowskim, podczas gdy ponowne przeniesienia siedziby w obrębie terytorium portugalskiego lub aktywów z siedziby do oddziału w obrębie tego samego państwa członkowskiego nie powodują żadnych bezpośrednich konsekwencji podatkowych.

Komisja nie kwestionuje praw podatkowych państw członkowskich w odniesieniu do zysków gromadzonych przez osobę, która jako podatnik będący rezydentem została poddana opodatkowaniu od całości swych dochodów. Niemniej jednak Komisja uważa, że uregulowanie portugalskie powinno stosować tę samą zasadę oraz, że zdarzenia powodujące powstanie zobowiązania podatkowego — to znaczy nabycie aktywów lub inne zdarzenie, które powoduje powstanie odpisów amortyzacyjnych — powinny być te same, niezależnie od tego czy siedziba, rzeczywisty zarząd czy składniki majątkowe zostały przeniesione poza terytorium portugalskie, czy też na nim pozostają.

Komisja twierdzi, że spółki powinny mieć prawo do przeniesienia siedziby lub poszczególnych składników majątkowych do innego państwa członkowskiego, bez konieczności uczestniczenia w zbyt złożonych i kosztownych postępowaniach. Zdaniem Komisji nie ma uzasadnienia dla bezpośredniego opodatkowania nieosiągniętych zysków przy przenoszeniu siedziby i rzeczywistego zarządu spółki portugalskiej do innego państwa członkowskiego lub przy zaprzestaniu działalności przez stałe przedsiębiorstwo na terytorium portugalskim albo też przy przenoszeniu ich aktywów z Portugalii do innego państwa członkowskiego, jeżeli takiego rodzaju opodatkowanie nie istnieje w porównywalnych sytuacjach krajowych.

Konieczność zapewnienia szczególnej ochrony praw określonych zainteresowanych, w szczególności wierzycieli, akcjonariuszy mniejszościowych oraz organów podatkowych powinna zostać zagwarantowana, jednakże w sposób zgodny z zasadą proporcjonalności, w sposób, w jaki interpretuje ją Trybunał Sprawiedliwości.

W tym kontekście Republika Portugalska może np. ustalić wartość nieosiągniętych zysków odnośnie do których przysługiwać jej będzie władztwo podatkowe, o ile nie będzie się to wiązało z bezpośrednią wymagalnością podatku lub z innymi warunkami związanymi z odroczeniem jego płatności.

Jeżeli chodzi o skądinąd słuszny cel zapewnienia skutecznej kontroli podatkowej i zwalczania unikania opodatkowania, to mógłby on również zostać osiągnięty za pomocą mniej restrykcyjnych sposobów, przy użyciu mechanizmów przewidzianych w dyrektywie Rady 77/799/EWG ⁽¹⁾ z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich lub dyrektywie Rady 2008/55/WE ⁽²⁾ z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń.

Komisja uważa, że uregulowanie portugalskie przekracza to, co jest konieczne dla osiągnięcia zamierzonego celu, to znaczy zapewnienia skuteczności systemu podatkowego. W związku z tym Komisja twierdzi, że przepisy portugalskie powinny stosować te samą zasadę niezależnie od tego czy siedziba, rzeczywisty zarząd lub składniki majątkowe zostały przeniesione poza terytorium portugalskie, czy też na nim pozostają: podatek powinien zostać pobrany po zwiększeniu wartości aktywów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 336, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. L 150, s. 28.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-41/10)

(2010/C 80/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Rozet i N. Yerrell, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że dokonując nieprawidłowej i niepełnej transpozycji dyrektyw 73/239/EWG ⁽¹⁾ i 92/49/EWG ⁽²⁾, Króle-

stwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy, w szczególności art. 6, 8, 15, 16 i 17 pierwszej dyrektywy 73/239/EWG, a także na mocy art. 20–22 trzeciej dyrektywy 92/49/EWG;

— obciążenie Królestw Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Komisja twierdzi, że działalność belgijskich towarzystw ubezpieczeń wzajemnych w dziedzinie dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby, nie będąc objęta ustawowym systemem zabezpieczenia społecznego, nie jest zgodna z pierwszą i trzecią dyrektywą w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie. W zakresie w jakim towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych znajdują się na rynku dodatkowych ubezpieczeń w bezpośredniej konkurencji z zakładami ubezpieczeń, powinny podlegać temu samemu co one reżimowi prawnemu. Skarżąca kwestionuje w tym zakresie twierdzenia pozwanej, że usługi dodatkowych ubezpieczeń na wypadek choroby oferowane przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych objęte są wyjątkiem przewidzianym w art. 2 ust. 1 pkt d) pierwszej dyrektywy i uważa, że ubezpieczenie z tytułu dodatkowego ubezpieczenia nie może być zrównane z „ubezpieczeniem stanowiącym część ustawowego systemu zabezpieczeń społecznych”.

Komisja zauważa, po pierwsze, że art. 6 pierwszej dyrektywy wymaga, aby podejmowanie działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich było uzależnione od uprzedniego zezwolenia, o które występuje się do właściwych władz państwa członkowskiego, na terytorium którego zakład ma siedzibę. Tymczasem belgijskie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych nie posiadają zezwolenia zgodnie ze wskazanym przepisem w zakresie ich działalności dotyczącej dodatkowych ubezpieczeń na wypadek choroby.

Po drugie, skarżąca zarzuca pozwanej naruszenie art. 8 ust. 1 pkt a) pierwszej dyrektywy w zakresie w jakim towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych nie należą do zgodnych z prawem form prawnych wymaganych dla zakładów ubezpieczeń w Belgii. Ponadto towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych są uprawnione do wykonywania szerokiego zakresu działalności bez bezpośredniego związku z ich działalnością ubezpieczeniową, podczas gdy art. 8 ust. 1 pkt b) pierwszej dyrektywy stanowi, że zakład powinien ograniczyć przedmiot działalności do działalności ubezpieczeniowej oraz czynności bezpośrednio z niej wynikających, wyłączając jakąkolwiek inną działalność gospodarczą. Belgijskie ustawodawstwo jest również niezgodne w świetle art. 8 ust. 1 pkt c) w zakresie w jakim przepis ten przewiduje, że zakład musi przedłożyć planu działalności zgodnie z art. 9 dyrektywy. Tymczasem żaden tego rodzaju plan nie został przedłożony przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych w odniesieniu do ich działalności w zakresie dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby. Wreszcie belgijskie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych nie mają obowiązku posiadania minimalnego funduszu gwarancyjnego, wbrew temu co zostało przewidziane w art. 8 ust. 1 pkt d) pierwszej dyrektywy.

Po trzecie Komisja podnosi, że na mocy art. 13 i kolejnych pierwszej dyrektywy (w szczególności art. 16, 16a i 17) a także art. 15 i 20–22 trzeciej dyrektywy towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych muszą utworzyć odpowiednie rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe w odniesieniu do ich działalności w zakresie dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby a także ustanowić dostępny margines wypłacalności w odniesieniu do całej ich działalności. Tymczasem w Belgii margines wypłacalności w odniesieniu do dodatkowych ubezpieczeń oferowanych przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych został ustanowiony wyłącznie w 2002 r., a sposób obliczania tego marginesu różni się od sposobu przewidzianego w pierwszej dyrektywie.

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228, s. 3).

(²) Dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniająca dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 28 stycznia
2010 r. — Viking Gas A/S przeciwko BP Gas A/S**

(Sprawa C-46/10)

(2010/C 80/35)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Viking Gas A/S

Strona pozwana: BP Gas A/S

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 5 w związku z art. 7 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG (¹) z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy dokonywać w ten sposób, że przedsiębiorstwo B narusza prawo do znaku

towarowego, jeżeli napełnia butle gazowe pochodzące od przedsiębiorstwa A gazem, który następnie sprzedaje, a zachodzą następujące okoliczności:

- 1) A sprzedaje gaz w tzw. butlach kompozytowych o specjalnym kształcie, który jest zarejestrowany jako taki, tzn. jako znak towarowy stanowiący kształt jako duński znak towarowy i jako wspólnotowy znak towarowy. A nie jest właścicielem tych znaków towarowych, lecz posiada wyłączne prawo do ich używania w Danii oraz prawo do występowania na drogę sądową w przypadku ich naruszeń w Danii.
- 2) Przy pierwszym zakupie butli kompozytowej napełnionej gazem pochodzącym od jednego z dystrybutorów A konsument płaci także za butlę, która staje się w ten sposób jego własnością.
- 3) A napełnia butle kompozytowe w taki sposób, że konsument udaje się do jednego z dystrybutorów A i płacąc za gaz otrzymuje w zamian za pustą butlę kompozytową podobną butlę napełnioną przez A..
- 4) Działalność handlowa B polega na napełnianiu gazem butli, w tym butli kompozytowych objętych znakiem towarowym stanowiącym kształt, o których mowa w pytaniu pierwszym, w ten sposób, że konsument udaje się do dystrybutora mającego związek z B i płacąc za gaz może otrzymać w zamian za pustą butlę kompozytową podobną butlę napełnioną przez B.
- 5) W przypadku, gdy omawiane butle kompozytowe są napełniane gazem przez B, umieszcza on na nich samoprzylepne etykiety zawierające informację, że operacja napełnienia została przeprowadzona przez B.
- 2) W przypadku, gdy można przyjąć, że konsument odniesie ogólne wrażenie, że istnieje związek pomiędzy B i A, czy może być to uznane za okoliczność mającą znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze?
- 3) W przypadku udzielenia przeczącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy wynik mógłby być inny, jeśli się uwzględni, że butle kompozytowe, oprócz ochrony przysługującej im na podstawie omawianego znaku towarowego, są również oznaczone zarejestrowanym graficznym lub słownym znakiem A, który jest nadal widoczny pomimo umieszczenia [na nich] przez B samoprzylepnych etykiet?
- 4) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze lub trzecie, czy wynik mógłby być inny jeśli się uwzględni, że, w odniesieniu do innych rodzajów butli, które nie są chronione omawianym znakiem towarowym stanowiącym kształt, lecz widnieją na nich słowny lub graficzny znak A, A przez wiele lat akceptował i nadal akceptuje ponowne napełnianie butli przez inne spółki?

5) W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze lub trzecie, czy wynik mógłby być inny, jeżeli konsument udałby się do B bezpośrednio, aby:

a) po zapłaceniu za gaz otrzymać w zamian za pustą butlę kompozytową podobną butlę napełnioną przez B, lub

b) B napełnił odpłatnie przyniesioną przez konsumenta butlę gazem?

(¹) Dz.U. 1989 L 40, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 18 listopada 2009 r. w sprawie T-375/04 Scheucher-Fleisch GmbH i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 28 stycznia 2010 r. (e-mail z 27.01.2010) przez Republikę Austrii

(Sprawa C-47/10 P)

(2010/C 80/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Austrii (przedstawiciele: E. Riedl, pełnomocnik, M. Núñez-Müller i J. Dammann, adwokaci)

Druga strona postępowania: Scheucher-Fleisch GmbH, Tauerfleisch Vertriebs GmbH, Wech-Kärntner Truthahnverarbeitung GmbH, Wech-Geflügel GmbH, Johann Zsifkovics, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie T-375/04 (Scheucher i in. przeciwko Komisji);

— Ostateczne rozstrzygnięcie sprawy i odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej, a w każdym razie jej oddalenie jako bezzasadnej;

— Obciążenie skarżących w postępowaniu przed sądem krajowym zarówno kosztami postępowania odwoławczego, jak i kosztami postępowania w pierwszej instancji w sprawie T-375/04.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza art. 263 ust. 4 TFUE. Sąd nie dostrzegł, że zaskarżona decyzja Komisji nie dotyczyła skarżących w postępowaniu przed sądem krajowym ani indywidualnie, ani bezpośrednio. Zaskarżona decyzja nie prowadzi bowiem do odczuwalnego naruszenia ich pozycji na rynku; ponadto zatwierdzony przez Komisję ogólny system pomocy sektorowej wprowadzony przez wnoszącą odwołanie nie prowadzi do zakłócenia konkurencji, gdyż przyznanie dotacji zależy za każdym razem jeszcze od indywidualnej decyzji właściwych organów. W końcu brakuje skarżącym w postępowaniu przed sądem krajowym interesu prawnego, gdyż zaskarżona decyzja Komisji nie wywiera na nie same negatywnego wpływu.

Wnosząca odwołanie uważa ponadto, że zaskarżony wyrok narusza art. 108 ust. 2 TFUE. Sąd błędnie założył, że Komisja w trakcie badania wstępnego napotkała na poważne trudności w przy ocenie spornych środków i dlatego była zobowiązana do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

Poza tym wnosząca odwołanie uważa, że zaskarżony wyrok narusza również zasady ciężaru dowodu. Sąd zobowiązał Komisję do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, chociaż skarżące nie przedstawiły odpowiednich dowodów na negatywne skutki, które rzekomo je dotknęły.

Zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok narusza również art. 81 regulaminu Sądu, gdyż zawiera sprzeczne uzasadnienie.

W końcu wnosząca odwołanie uważa, że zaskarżony wyrok narusza również art. 64 regulaminu Sądu, gdyż Sąd nie przyjął środków organizacji postępowania w celu zweryfikowania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowenii**(Sprawa C-49/10)**

(2010/C 80/37)

*Język postępowania: słoweński***Parti**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i B. Rous Svetec)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nieprzyjmując niezbędnych środków dla zagwarantowania, że właściwe organy dopilnują, przez pozwolenia, zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy 2008/1/WE⁽¹⁾ lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie oraz, jeśli to konieczne, przez uaktualnienie warunków, aby istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 wskazanej dyrektywy, nie później niż do dnia 30 października 2007 r., z zastrzeżeniem innych szczególnych przepisów wspólnotowych, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom, które ciąży na niej na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (dyrektywa IPPC);
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie przedstawionej przez Republikę Słowenii odpowiedzi na uzasadnioną opinię, Komisja stwierdziła, że duża część instalacji istniejących w Słowenii działa bez ważnych pozwoleń, co stanowi naruszenie art. 5 ust. 1 dyrektywy 2008/1/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24, s. 8.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie T-2/09 Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert & Co. KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 9 lutego 2010 r. przez Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert & Co. KG**(Sprawa C-73/10 P)**

(2010/C 80/38)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert & Co. KG (przedstawiciele: A. Rinne, rechtsanwalt, S. Kon, solicitor, C. Humpe, solicitor, C. Vajda, QC)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie T-2/09; oraz
- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Weichert w sprawie T-2/09 za dopuszczalną i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej w celu wydania orzeczenia w przedmiocie żądań Weichert zmierzających do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 15 października 2008 r. (sprawa COMP/39.188 — Banany) w zakresie, w jakim dotyczy Weichert, lub
- tytułem ewentualnym, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej w celu wydania orzeczenia w przedmiocie dopuszczalności skargi Weichert o stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie T-2/09.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo, uznając skargę za niedopuszczalną z uwagi na to, że od stosowania uregulowań wspólnotowych dotyczących terminów procesowych można odstąpić jedynie w razie wystąpienia nieprzewidywalnych okoliczności lub przypadku siły wyższej. Podnosi, że taka wykładnia jest zbyt wąska i nie uwzględnia wcale lub nie uwzględnia w sposób właściwy wagi prawa dostępu do sądu w procesie karnym, zasady równości i zasady ustawowej określoności czynów zabronionych i kar, zasady proporcjonalności oraz nadrzędnej konieczności uniknięcia niesprawiedliwego wyniku.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 9 lutego 2010 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-340/07) ⁽¹⁾

(Klauzula arbitrażowa — Program „eContent” — Umowa dotycząca projektu mającego na celu zapewnienie programowi maksymalnej wydajności oraz jak największego udziału grup docelowych — Niewykonanie umowy — Rozwiązanie umowy)

(2010/C 80/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: N. Korogiannakis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: E. Manhaeve, pełnomocnik, wspierany przez D. Philippe'a i M. Goudena, adwokatów)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 235 WE, 238 WE i 288 WE mająca na celu zasądzenie od Komisji naprawienia szkody poniesionej na skutek uchybienia przez nią zobowiązaniom umownym ciążącym na niej w ramach wykonania umowy EDC-53007 EEBO/27873, dotyczącej projektu zatytułowanego „e-Content Exposure and Business Opportunities”.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2010 r. — O2 (Germany) przeciwko OHIM (Homezone)

(Sprawa T-344/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Homezone — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2010/C 80/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: O2 (Germany) GmbH & Co. OHG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Fottner i M. Müller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schäffner, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 lipca 2007 r. (sprawa R 1583/2006-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Homezone jako wspólnotowego znaku towarowego

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 5 lipca 2007 r. (sprawa R 1583/2006-4).
- 2) OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Sądu z dnia 3 lutego 2010 r. — Enercon przeciwko OHIM — Hasbro (ENERCON)(Sprawa T-472/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ENERCON — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy TRANSFORMERS ENERGON — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2010/C 80/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Enercon GmbH (Aurich, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Böhm i V. Henke)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Hasbro, Inc. (Pawtucket, Rhode Island, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Edenborough, barrister)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 25 października 2007 r. (sprawa R 959/2006-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Hasbro, Inc. i Enercon GmbH.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Enercon GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 29.3.2008.

Wyrok Sądu z dnia 11 lutego 2010 r. — Deutsche BKK przeciwko OHIM (Deutsche BKK)(Sprawa T-289/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Deutsche BKK — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy i brak charakteru odróżniającego — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009) — Artykuł 73 i art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 75 i art. 76 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009))

(2010/C 80/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche BKK (Wolfsburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H.P. Schrammek, C. Drzymalla i S. Risthaus)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: B. Schmidt, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 maja 2008 r. (sprawa R 318/2008-4) dotyczącą rejestracji słownego znaku towarowego Deutsche BKK jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Deutsche Betriebskrankenkasse (Deutsche BKK) zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Wyrok Sądu z dnia 9 lutego 2010 r. — PromoCell bioscience alive przeciwko OHIM (SupplementPack)(Sprawa T-113/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego SupplementPack — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2010/C 80/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: PromoCell bioscience alive GmbH Biomedizinische Produkte (Heidelberg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Mende)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schäffner, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 stycznia 2009 r. (sprawa R 996/2008-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego SupplementPack jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) PromoCell bioscience alive GmbH Biomedizinische Produkte zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 6.6.2009.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 4 lutego 2010 r. — Portugalia przeciwko Transnautice i Komisji

(Sprawa T-385/05 TO R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Unia celna — Powództwo osoby trzeciej przeciwko prawomocnemu orzeczeniu — Wyrok Sądu — Wniosek o zawieszenie wykonania — Uchybienie wymogom formalnym — Niedopuszczalność)

(2010/C 80/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Osoba trzecia wnosząca powództwo przeciwko prawomocnemu orzeczeniu: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, A. C. Santos, J. Gomes i P. Rocha, pełnomocnicy)

Pozostałe strony postępowania: Transnautica — Transportes e Navegação, SA (Matosinhos, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci C. Fernández Vicién i D. Ortigão Ramos); Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i L. Bouyon, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o zawieszenie wykonania wyroku Sądu z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-385/05 Transnautica przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, w ramach postępowania w sprawie powództwa osoby trzeciej przeciwko prawomocnemu orzeczeniu.

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 5 lutego 2010 r. — De Post przeciwko Komisji

(Sprawa T-514/09 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Wspólnotowa procedura przetargowa — Wniosek o zawieszenie wykonania i o zarządzenie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)

(2010/C 80/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: De Post NV van publiek recht (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: R. Martens i B. Schutysen, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i N. Bambara, pełnomocnicy, wspierani przez P. Wytincka, adwokata)

Przedmiot

Wniosek o zarządzenie środków tymczasowych dotyczący zasadniczo, po pierwsze, zawieszenia wykonania decyzji, na podstawie której Urząd Publikacji Unii Europejskiej udzielił zamówienia publicznego określonego w ogłoszeniu o przetargu nr 10234 pt. „Codzienny transport i kolportaż Dziennika Urzędowego, książek, innych periodyków i publikacji” Entreprises des postes et télécommunications Luxembourg, po drugie, zaniechania podpisania umowy wymienionej w tym ogłoszeniu o przetargu, oraz, po trzecie, w wypadku, gdyby w umowa ta została już zawarta, zawieszenia jej wykonania do chwili rozstrzygnięcia istoty sprawy przez Sąd.

Sentencja

- 1) Wniosek o zarządzenie środków tymczasowych zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2009 r. — Cañas przeciwko Komisji

(Sprawa T-508/09)

(2010/C 80/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Guillermo Cañas (Buenos Aires, Argentyna) (przedstawiciel: F. Labouffie, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 października 2009 r. w sprawie COMP/39471, Guillermo Cañas przeciwko WADA, ATP i ICAS

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, zawodowy tenisista argentyński, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 października 2009 r., w której Komisja odrzuciła z uwagi na brak wystarczającego interesu wspólnotowego skargę skarżącego przeciwko Światowej Agencji Antydopingowej (ang. World Anti-Doping Agency, WADA), ATP Tour Inc. (ATP) i Międzynarodowej Radzie Arbitrażowej do spraw Sportu (ang. International Council of Arbitration for Sport, ICAS) dotyczącą domniemych naruszeń art. 81 lub 82 traktatu WE w związku z porozumieniami lub uzgodnionymi praktykami i nadużyciem pozycji dominującej przez te władze sportowe.

Skarżący podnosi, że przepisy Światowego kodeksu antydopingowego opracowane, stosowane i zatwierdzone przez WADA, ATP i ICAS są dyskryminujące, ponieważ pozwalają z powodu popełnienia tego samego naruszenia nałożyć różne kary, w zależności od zaklasyfikowania substancji wykrytej w ich płynach ustrojowych, na dwóch sportowców mających w wyniku swojego niedbalstwa niekorzystne wyniki badań. Skarżący twierdzi konkretnie, że karą przewidzianą we wspomnianych przepisach antydopingowych za będący skutkiem niedbalstwa doping z wykorzystaniem substancji uznanej za zabronioną jest zawieszenie na okres co najmniej jednego roku, podczas gdy minimalną karą za będący skutkiem niedbalstwa doping z wykorzystaniem substancji uznanej za szczególnie (obecnie określoną) jest upomnienie.

Zdaniem skarżącego rozpatrywane przepisy antydopingowe są zbyt rygorystyczne, gdyż ustanowiony przez nie system kar nie pozwala uwzględnić skutku, w danym przypadku szkodliwego, przypadkowo zażytej substancji. Przepisy antydopingowe, jak również ich stosowanie są według skarżącego nieproporcjonalne do (względnej) wagi zarzucanego naruszenia.

WADA, ATP i ICAS, trzy przedsiębiorstwa w rozumieniu prawa wspólnotowego, zdaniem skarżącego zawarły porozumienia lub stosowały uzgodnione praktyki bezprawnie ograniczające konkurencję pomiędzy zawodowymi tenisistami i oddziałujące na handel pomiędzy państwami członkowskimi. Rozpatrywane przepisy antydopingowe obowiązują wszystkich sportowców uprawiających wszelkie dyscypliny sportowe, w każdym razie olimpijskie, nie zaś wyłącznie skarżącego, i z tego względu zakazanie ich leży w interesie wspólnotowym.

Ponadto, zdaniem skarżącego, WADA, ATP i ICAS, niezależnie od siebie lub wspólnie, nadużyły pozycji dominującej, przede wszystkim poprzez rzeczywistą i potencjalną dyskryminację konkurujących ze sobą sportowców zawodowych, a także ponieważ przepisy antydopingowe pozwalają ATP odmówić przez okres co najmniej jednego roku zawarcia umowy z tenisistą, u którego w wyniku jego niedbalstwa stwierdzono obecność substancji zabronionej.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2009 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-509/09)

(2010/C 80/47)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, A. Trindade Mimoso i A. Miranda Boavida, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- 1) Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 października 2009 r. przekazanej rządowi portugalskiemu pismem nr 11 656 w sprawie odmowy zwrotu początkowo przyznanych kwot w celu nabycia dwóch oceanicznych statków patrolujących (OSP) przeznaczonych do nadzoru rybołówstwa w wysokości 1 025 000 EUR.
- 2) Nakazanie stronie pozwanej przyjęcia decyzji uznających żądania w sprawie zwrotu kosztów wniesionych przez rząd portugalski w związku z decyzją Komisji 2002/978/WE z dnia 10 grudnia 2002 r.
- 3) Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- a) Błąd w ustaleniach prawnych jako że państwo portugalskie w pełni przestrzegało wszystkich zasad dotyczących zamówień publicznych.
- b) Błąd co do okoliczności faktycznych.
- c) Uchybienie obowiązкови uzasadnienia: w zaskarżonej decyzji nie przywołano choćby w minimalnym zakresie podstawy uzasadniającej jej wydanie. Omawiana decyzja w zakresie, w jakim sprzeczna jest z należycie uzasadnionym stanowiskiem prawnym państwa członkowskiego i wywiera na nie wpływ oraz w zakresie, w jakim wyrządza temu państwu poważną szkodę, powinna tym bardziej zawierać odpowiednie i przekonujące uzasadnienie, które jako takie nie istnieje.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Niki Luftfahrt przeciwko Komisji

(Sprawa T-511/09)

(2010/C 80/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Niki Luftfahrt GmbH (Wiedeń, Austria) (Przedstawiciel: H. Asenbauer, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 6/2009 (ex N 663/2008) — Austria Austrian Airlines — Plan restrukturyzacji, zgodnie z art. 264 ust. 1 TFUE (poprzednio art. 231 ust. 1 WE), oraz
- nakazanie Komisji Europejskiej zwrotu kosztów, jakie strona skarżąca będzie musiała ponieść w trakcie postępowania, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje wydaną przez Komisję decyzję COM (2009) 6686 wersja ostateczna z dnia 28 sierpnia 2009 r. w przedmiocie pomocy państwa udzielonej w ramach sprzedaży udziałów państwa austriackiego w przedsiębiorstwie holdingowym Austrian Airlines na rzecz Deutsche Lufthansa AG (C 6/2009 [ex N 663/2008]). W decyzji tej Komisja stanęła na stanowisku, że udzielona przez Republikę Austrii na rzecz Austrian Airlines pomoc na restrukturyzację, z zastrzeżeniem pewnych warunków, jest zgodna ze wspólnym rynkiem, jeśli zgłoszony plan restrukturyzacyjny będzie w pełnym zakresie realizowany.

Na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności skarżąca, będąca prywatnym przewoźnikiem lotniczym, który wniósł do Komisji skargę w przedmiocie spornej pomocy na restrukturyzację, podnosi w pierwszej kolejności, że Komisja naruszyła art. 87 ust. 1 i 3 lit. c) WE, art. 88 ust. 2 WE oraz wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz. U. 2004, C 244, s. 2). W związku z tym skarżąca podnosi w szczególności, iż Komisja nie uwzględniła, że

— beneficjentem spornej pomocy nie jest Austrian Airlines, lecz Lufthansa, która nie jest przedsiębiorstwem zagrożonym, a co za tym idzie, nie kwalifikuje się ona do objęcia pomocą,

— ani Austrian Airlines, ani Lufthansa nie wniosły w restrukturyzację żadnego racjonalnego wkładu własnego,

— zgłoszone środki restrukturyzacyjne nie są zgodne z ww. wytycznymi, oraz

— zaproponowane przez Republikę Austrii środki wyrównawcze nie są wystarczające, aby zminimalizować tak dalece jak to możliwe negatywny wpływ pomocy na warunki wymiany handlowej.

Skarżąca podnosi następnie, że sporna pomoc jest nierozdzielnie związana z warunkami, które naruszają wynikającą z prawa wspólnotowego zasadę swobody przedsiębiorczości, a zatem — art. 43 WE.

Skarżąca podnosi także naruszenie art. 253 WE ze względu na to, że Komisja nie uzasadniła wystarczająco zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim:

- nie podniosła ona tej kwestii i nie zbadała sytuacji na rynkach właściwych, a w szczególności — pozycji, jaką zajmuje na nich przedsiębiorstwo będące beneficjentem pomocy i jego konkurencji, oraz
- nie uwzględniła ona tego, że Austrian Airlines otrzymywała wielokrotnie w przeszłości pomoc niezgodną z prawem wspólnotowym.

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja przekroczyła przysługujący jej zakres swobodnego uznania.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Rusal Armenal przeciwko Radzie

(Sprawa T-512/09)

(2010/C 80/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rusal Armenal ZAO (przedstawiciel: B. Ewtimow, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 925/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z Armenii, Brazylii i Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania oraz kosztami związanymi z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca zwraca się o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 925/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z Armenii, Brazylii i Chińskiej Republiki Ludowej

(zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) (Dz.U. L 262, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi pięć wskazanych niżej zarzutów naruszenia prawa, spośród których jeden oparty jest na wypadkowej ekscypcji niezgodności z prawem.

W ramach pierwszego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja oraz Rada naruszyły art. 2 ust. 1-6 rozporządzenia podstawowego ⁽¹⁾ oraz art. 2 ust. 1 i 2 porozumienia o wdrożeniu art. VI układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym”) w ten sposób, że w odniesieniu do skarżącej ustaliły wartość normalną w oparciu o dane pochodzące z podobnego państwa trzeciego, dokonując tym samym ustaleń dotyczących dumpingu, a także kumulacji, szkody i związku przyczynowego w sprawie przywozu z Armenii, które dotknięte były istotnym błędem. Zdaniem skarżącej, Rada i Komisja powinny były ustalić w odniesieniu do skarżącej wartość normalną na podstawie własnych danych skarżącej dotyczących Armenii, a nie w oparciu o art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

Skarżąca twierdzi następnie, że dla potrzeb merytorycznej oceny pierwszego zarzutu Sąd powinien na podstawie art. 277 TFEU (dawny art. 241 WE) orzec na zasadzie wypadkowej, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego nie ma względem skarżącej zastosowania w zakresie, w jakim przepis ten stanowił podstawę prawną dla zastosowania metodologii opartej na odwołaniu się do danych dotyczących podobnego państwa, która posłużyła do ustalenia w zaskarżonym rozporządzeniu wartości normalnej w odniesieniu do skarżącej. Skarżąca podnosi wypadkową ekscypcję niezgodności z prawem, ponieważ w jej przekonaniu jest ona uprawniona do odniesienia korzyści z sądowej kontroli zastosowania względem niej art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego a także, iż jej interes został naruszony wskutek ustaleń w przedmiocie wartości normalnej dokonanych w zaskarżonym rozporządzeniu, których podstawę prawną stanowi art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. Zdaniem skarżącej należy orzec, że ten ostatni przepis nie może być stosowany, ponieważ jego zastosowanie względem skarżącej narusza postanowienia art. 2 ust. 1 i 2 porozumienia antydumpingowego, które Unia Europejska zamierzała wdrożyć jako zobowiązania wielostronne do prawa unijnego i które stanowią część traktatów, na których Unia jest oparta i wiążą one Radę oraz Komisję zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości.

W ramach drugiego zarzutu skarżąca twierdzi, że nawet gdyby przyjąć, że instytucje nie naruszyły przepisów art. 2 ust. 1-6 rozporządzenia podstawowego ani postanowień porozumienia antydumpingowego, naruszyły one jednak art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, a także niesłusznie odmówiły zastosowania względem skarżącej traktowania zgodnego z zasadami gospodarki rynkowej, jak również popełniły szereg oczywistych błędów w ocenie stanu faktycznego dokonanej dla potrzeb zastosowania art. 2 ust. 7 lit. c).

W ramach trzeciego zarzutu skarżąca twierdzi, że instytucje naruszyły art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz popełniły oczywisty błąd w ocenie poprzez brak wyłączenia Armenii z rzekomego przywozu dumpingowego oraz, w tym kontekście, nieuwzględnienie zasadniczych zmian w działalności produkcyjnej Armenii w latach 2004-2006 oraz problemów jakościowych odnośnych produktów armeńskich w okresie ponownego uruchomienia oraz ponownego dostosowania działań produkcyjnych w roku 2007, gdy trwało dochodzenie.

W ramach czwartego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja przy dokonywaniu oceny oraz sporządzaniu uzasadnienia odrzucenia oferty cenowej złożonej przez skarżącą przy równoczesnym przyjęciu — w podobnych okolicznościach — oferty cenowej złożonej przez brazylijskiego producenta będącego eksporterem naruszyła podstawową zasadę prawną nakazującą równe traktowanie i zakazującą dyskryminacji, jak również popełniła oczywiste błędy w ocenie.

W ramach piątego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła podstawową zasadę prawa Unii Europejskiej, jaką jest zasada dobrych rządów, tym samym naruszając istotny wymóg proceduralny poprzez publiczne i bezpośrednie wskazanie skarżącej, wskazanie spornego dochodzenia antydumpingowego, gdy było ono w toku oraz wywieranie wpływu na instytucje odpowiedzialne za dochodzenie antydumpingowe w celu skłonienia ich do nałożenia ceł antydumpingowych na skarżącą.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2009 r. — Ecoceane przeciwko EMSA

(Sprawa T-518/09)

(2010/C 80/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ecoceane (Paryż, Francja) (przedstawiciel: S. Spalter, adwokat)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA)

Żądania strony skarżącej

— uznanie skargi wniesionej przez Ecoceane za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji EMSA z dnia 28 października 2009 r. odrzucającej ofertę złożoną przez Ecoceane;

— stwierdzenie nieważności decyzji EMSA o udzieleniu zamówienia (2009/S 42-060271) oraz złożonego w jej imieniu podpisu;

— zasądzenie od EMSA na rzecz Ecoceane — skarżącej — odszkodowania w kwocie 224 744 EUR;

— zasądzenie od EMSA na rzecz Ecoceane — skarżącej — kwoty 25 000 EUR tytułem kosztów i wydatków poniesionych w związku ze skargą;

— obciążenie EMSA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 października 2009 r., którą po zakończeniu postępowania przetargowego w przedmiocie udzielenia zamówienia publicznego na świadczenie usług w zakresie interwencji statków zapewniających wsparcie przy zwalczaniu zanieczyszczenia węglowodorami, EMSA odrzuciła jej ofertę, a także decyzji EMSA o udzieleniu zamówienia wyłonionemu w przetargu oferentowi oraz złożonego w imieniu EMSA podpisu. Skarżąca wnosi także o naprawienie szkód wyrządzonych w wyniku wydania zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze twierdzi ona, że odmawiając przekazania żądanych przez skarżącą informacji, a mianowicie protokołu oceny ofert zawierającego informacje dotyczące przebiegu procedury, przyczyn odrzucenia jej oferty, oceny ofert przy zastosowaniu stóp procentowych wynikających ze specyfikacji istotnych warunków zamówienia, a także informacji na temat charakterystyki i zalet oferty złożonej przez wyłonionego w tym przetargu oferenta EMSA naruszyła art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego nr 1605/2002/WE (¹) oraz art. 149 ust. 3 rozporządzenia nr 2342/2002/WE (²), jako że nie przedstawiła zgodnego z tymi przepisami uzasadnienia decyzji o odrzuceniu oferty.

Po drugie skarżąca utrzymuje, iż dodatkowe kryteria analizy i oceny ofert określone przez EMSA w specyfikacji istotnych warunków zamówienia nie były obiektywne ani uzasadnione w kontekście przedmiotu przetargu. Dobór dodatkowych kryteriów odpowiadał zatem z góry określonej technologii, przez co nie umożliwiał zapewnienia równego dostępu oferentom postępującym w sposób innowacyjny i stanowił naruszenie wspólnotowych zasad równego traktowania, niedyskryminacji i przejrzystości, przewidzianych w art. 89 ust. 1 rozporządzenia finansowego nr 1605/2002/WE.

Po trzecie skarżąca podnosi, że strona pozwana naruszyła zasady traktowania oferentów w sposób równy, niedyskryminujący i przejrzysty, ponieważ odmówiła wizytacji głoszonego przez Ecoceane statku do zwalczania zanieczyszczenia środowiska naturalnego, chociaż zgodziła się na przeprowadzenie takich wizytacji w odniesieniu do innych oferentów. Co więcej, wspomniane zasady strona pozwana naruszyła także przez to, że odmówiła wysłuchania skarżącej przez komitet ds. oceny ofert złożony z co najmniej trzech członków, którzy byłiby obecni w przez cały czas trwania posiedzenia, zgodnie z art. 146 rozporządzenia nr 2343/2002/WE.

Skarżąca podnosi wreszcie, że EMSA dopuściła się oczywistych błędów w ocenie.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1)

(²) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1), zmienione rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 1261/2005 z dnia 20 lipca 2005 r. (Dz.U. L 201, s. 3)

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2009 r. — TF1 i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-520/09)

(2010/C 80/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Télévision française 1 (TF1) (Boulogne Billancourt, Francja), Métropole télévision (M6) (Neuilly-sur-Seine, Francja), Canal + SA (Issy-Les-Moulineaux, Francja) (przedstawiciele: J.P. Hordies i C. Smits, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 1 września 2009 r. w sprawie Pomoc państwa C 27/09 (ex N 34/A/09 i N 34/B/09) — Subwencja budżetowa na

rzecz France Télévisions (2010-2012), uznającej zgłoszoną subwencję budżetową na rzecz France Télévisions w wysokości 450 milionów EUR za rok 2009 za zgodną z traktatem WE na mocy art. 86 ust. 2 tego traktatu;

- zobowiązanie Komisji do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego dotyczącego pomocy, przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 6693 wersja ostateczna z dnia 1 września 2009 r. wydanej po przeprowadzeniu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 3 WE (po zmianie art. 108 TFUE), w której Komisja uznała subwencję budżetową na rzecz France Télévisions w maksymalnej wysokości 450 milionów EUR za rok 2009 za zgodną ze wspólnym rynkiem. Skarżące wnoszą o wszczęcie w tej sprawie formalnego postępowania wyjaśniającego dotyczącego pomocy, przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE.

Na poparcie swojego wniosku skarżące podnoszą jeden zarzut dotyczący istnienia poważnych trudności, w obliczu których Komisja była zobowiązana wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 88 ust. 2 WE (po zmianie art. 108 ust. 2 TFUE) i wezwać zainteresowane strony do przedstawienia uwag.

Skarżące podnoszą istnienie wskazówek co do poważnych trudności, wynikających po pierwsze z okoliczności wstępnego postępowania wyjaśniającego, a po drugie z treści zaskarżonej decyzji.

Zbyt długi czas trwania wstępnego postępowania wyjaśniającego, przebieg postępowania oraz wielkość spornej dotacji świadczą zdaniem skarżących o istnieniu wskazówek co do poważnych trudności, wynikających z okoliczności wstępnego postępowania wyjaśniającego.

Istnienie wskazówek co do poważnych trudności, wynikających z treści zaskarżonej decyzji, opiera się zdaniem skarżących na dwóch elementach. Po pierwsze, wynika ono z faktu, że wydając zaskarżoną decyzję, Komisja dysponowała niewystarczającym zakresem informacji, lub wręcz informacjami nieścisłymi, a po drugie z tego, że nie było możliwe stwierdzenie przez Komisję zgodności pomocy bez pogłębionej analizy, zważywszy na strukturalne ryzyko nadmiernej rekompensaty w niniejszej sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2009 r. — MIP Metro przeciwko OHIM — Metronia (METRONIA)**(Sprawa T-525/09)**

(2010/C 80/52)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: R. Kaase i J. C. Plate, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Metronia, SA (Madryt, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 października 2009 r. w sprawie R 1315/2006-1, w zakresie w jakim odwołanie zostało oddalone ponieważ było niezgodne z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009); oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania włącznie z kosztami włącznie z kosztami postępowania w przedmiocie sprzeciwu i odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Metronia, SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „METRONIA” dla towarów i usług z klas 9, 20, 28 i 41

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecka rejestracja graficznego znaku towarowego „METRO” dla towarów i usług z klas 9, 20, 28 i 41

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania, oddalenie sprzeciwu oraz dopuszczenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do wszystkich towarów i usług

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, gdyż Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że nie istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2009 r. — PAKI Logistics przeciwko OHIM (PAKI)**(Sprawa T-526/09)**

(2010/C 80/53)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: PAKI Logistics GmbH (Ennepetal, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Bergermann, P. Mes, C. Graf von der Groeben, G. Rother, J. Bühling, A. Verhauwen, J. Künzel, D. Jestaedt i J. Vogtmeier)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 października 2009 r. (R 1805/2007-1);
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „PAKI” dla towarów i usług z klas 6, 20, 37 i 39 (zgłoszenie nr 4 790 895)

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędne pod względem prawnym zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ w związku z art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia, ponieważ zgłoszony znak towarowy nie jest sprzeczny z dobrymi obyczajami.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 31 grudnia 2009 r. — In 't Veld przeciwko Radzie

(Sprawa T-529/09)

(2010/C 80/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sophie in 't Veld (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer i J. Blockx)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady odmawiającej pełnego dostępu do dokumentu 11897/09;

— obciążenie Rady kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi na podstawie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 8 września 2009 r. oddalającej jej wniosek, złożony na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾, o pełny dostęp do dokumentu 11897/09 stanowiącego opinię służb prawnych Rady na temat podstawy prawnej „Zalecenia Komisji dla Rady dotyczącego upoważnienia do rozpoczęcia negocjacji pomiędzy Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki celem zawarcia umowy międzynaro-

dowej o udostępnieniu departamentowi skarbu Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych w ramach zapobiegania terroryzmowi i finansowaniu terroryzmu oraz walki z tym zjawiskiem”. Rada przekazała skarżącej wersję skróconą dokumentu 11897/09, z usuniętymi fragmentami, które zdaniem skarżącej, umożliwiłyby jej zapoznanie się z podstawą analizy służb prawnych.

Skarżąca podnosi, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ narusza ona zasady dostępu do dokumentów wymienionych w rozporządzeniu nr 1049/2001.

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja została niesłusznie oparta na art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 (ochrona stosunków międzynarodowych), ponieważ Rada nie wykazała jak pełne upowszechnienie dokumentu 11897/09 podważałoby ochronę interesu ogólnego w kontekście ochrony stosunków międzynarodowych Unii Europejskiej.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja została oparta na błędnej wykładni art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 (ochrona porady prawnej), ponieważ wyjątek ten nie znajduje zastosowania do dokumentu 11897/09, gdyż jego pełne upowszechnienie nie naruszyłoby ochrony procedur sądowych czy porady prawnej i ponieważ istnieje wyższy interes ogólny w pełnym udostępnieniu dokumentu 11897/09 opinii publicznej.

Pomocniczo, gdyby Sąd miał uznać, że ww. wyjątki znajdują zastosowanie względem dokumentu 11897/09, skarżąca podnosi, że Rada źle zastosowała art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ usunęła z dokumentu 11897/09 więcej informacji niż było to konieczne.

Skarżąca podnosi wreszcie, że Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, Dz. U. 2001 L 45.

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2010 r. — Komisja przeciwko Earthscan**(Sprawa T-5/10)**

(2010/C 80/55)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A.-M. Rouchaud-Joët, S. Petrova, pełnomocnicy, wspierane przez adwokatów P. Hermanta i G. van de Wallego de Ghelcke)

Strona pozwana: Earthscan Ltd (Kent, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie od pozwanej na rzecz Komisji zwrotu kwoty w wysokości 44 903,22 EUR odpowiadającej należności głównej w wysokości 45 835,44 EUR, na którą składa się spłacona już kwota 6 486,09 EUR i odsetki do dnia 30 września 2009 r. w wysokości 5 556,87 EUR;
- zasądzenie od pozwanej zapłaty odsetek w wysokości 3,84 EUR za każdy dzień od dnia 1 października 2009 r. do chwili całkowitej spłaty zadłużenia;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze opartej na klauzuli arbitrażowej strona skarżąca wnosi o nakazanie stronie pozwanej zwrotu części zaliczki wypłaconej przez skarżącą, wraz z odsetkami za zwłokę, w związku z niewykonaniem umowy nr 4.1030/Z/01-035/2001 zawartej pomiędzy skarżącą i dwiema kontrahentami, w tym pozwaną, w zakresie opracowania, publikacji i rozpowszechniania przewodnika dotyczącego energii odnawialnej (projekt „Przewodnik dotyczący urządzeń energii odnawialnej promujący biomasę, technologie fotowoltaiczne i energię słoneczną w UE”) w ramach programu ALTENER⁽¹⁾.

Skarżąca podnosi jeden zarzut.

Ponieważ pozwana nie wykonała umowy w zakresie fazy 6 i 7 (opracowanie graficzne, skład, drukowanie i rozpowszechnianie), skarżąca uważa, że pozwana uchybiła swym zobowiązaniom wynikającym z umowy, nie zwracając swojej części

środków nadpłaconych w ramach wstępnego finansowania na podstawie postanowień umowy. Skarżąca podnosi, że należy zatem zasądzić od pozwanej zwrot nadpłaconej kwoty wraz z odsetkami za zwłokę obliczonymi zgodnie z umową.

⁽¹⁾ Decyzja 646/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 lutego 2000 r. przyjmująca wieloletni program wspierania odnawialnych źródeł energii we Wspólnocie (Altener) (1998-2002) Dz.U. L 79, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2010 r. — Diagnostiko kai therapeftiko kentro Athinon „Ygeia” przeciwko OHIM**(Sprawa T-7/10)**

(2010/C 80/56)

*Język postępowania: grecki***Strony**

Strona skarżąca: Diagnostiko kai therapeftiko kentro Athinon „Ygeia AE” (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci K Alexiou i S. Foteas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- uwzględnienie skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego w postępowaniu R 190/2009-2;
- zarejestrowanie słownego znaku towarowego „ygeia” jako wspólnotowego znaku towarowego wskazującego na istnienie związku między skarżącą spółką i świadczonymi usługami;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ygeia” dla usług należących do klasy 44, usługi medyczne — zgłoszenie nr 7129001

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: utrzymanie w mocy decyzji eksperta i odrzucenie zgłoszenia

Podniesione zarzuty: Przedmiotem skargi jest stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego wydanej w sprawie R 190/2009-2.

W ramach pierwszego zarzutu skargi skarżąca utrzymuje, że w zaskarżonej decyzji błędnie przypisano rozpatrywanemu oznaczeniu czysto opisowy charakter, chociaż posiada ono in abstracto charakter odróżniający.

W ramach drugiego zarzutu skargi skarżąca utrzymuje, że zaskarżoną decyzją błędnie nie uwzględniono argumentu, zgodnie z którym oznaczenie uzyskało charakter odróżniający w następstwie używania Zdaniem skarżącej, nawet jeśli przyjąć, że dany słowny znak towarowy posiada in abstracto charakter opisowy, to jego używanie stanowi dowód uzyskania przezeń charakteru odróżniającego i stanowi powód wyłączenia niedopuszczalności rejestracji.

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2010 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji

(Sprawa C-9/10)

(2010/C 80/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (Przedstawiciele: N. Korogiannakis i M. Dermizakis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji OPOCE w sprawie odrzucenia oferty skarżącej, złożonej w przetargu otwartym AO 10224 na „Publikacje elektroniczne”⁽¹⁾, część 2, doręczonej skarżącej pismem z dnia 29 października 2009 r. oraz dalszych związanych z nią decyzji OPOCE, w tym decyzji o udzieleniu zamówienia wybranym wykonawcom;
- Stwierdzenie nieważności decyzji OPOCE o udzieleniu zamówień Siveco/Intrasoft i Engineering/Intrasoft w

ramach wymienionego wyżej przetargu, część 3, doręczonej skarżącej pismem z dnia 29 października 2009 r., w razie gdyby jedno przedsiębiorstwo było powiązane, bezpośrednio lub pośrednio, z obydwoma umowami ramowymi;

- Zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej odszkodowania z tytułu szkody poniesionej w związku z powyższym przetargiem, w kwocie 260 760 EUR;
- Nakazanie pozwanej pokrycia kosztów postępowania i innych wydatków skarżącej poniesionych w związku z niniejszą skargą nawet w przypadku oddalenia niniejszej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca żąda stwierdzenia nieważności wydanej przez pozwaną decyzji o odrzuceniu oferty skarżącej, złożonej w ramach przetargu otwartego na usługi publikacji elektronicznych (AO 10224) (część 2) oraz o udzieleniu zamówienia wybranemu wykonawcy (części 2 i 3). Skarżąca żąda również odszkodowania za poniesione w związku z przetargiem szkody.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że pozwana popełniła liczne i oczywiste błędy w ocenie i że odmówiła podania skarżącej wystarczającego uzasadnienia lub wytłumaczenia, z naruszeniem rozporządzenia finansowego⁽²⁾ i przepisów wykonawczych do niego oraz dyrektywy 2004/18/WC⁽³⁾ i art. 253 WE.

Po drugie, skarżąca utrzymuje, że pozwana popełniła oczywiste błędy w ocenie i nie podała uzasadnienia w odniesieniu do oferty skarżącej, ponieważ negatywne opinie wyrażone przez komisję przetargową były niejasne, błędne, niczym nie poparte i bezzasadne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009/S 109-156511

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot (Dz.U. 2002 L 248, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004 L 134, s. 114).

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2010 r. — Goutier przeciwko OHIM — Rauch (ARANTAX)**(Sprawa T-13/10)**

(2010/C 80/58)

Język skargi: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Klaus Goutier (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat E. Happe)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)*Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również:* Norbert Rauch (Herzogenaurach, Niemcy)**Żądania strony skarżącej**

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 listopada 2009 r. (sprawa R 1769/2008-4) w zakresie odrzucenia w następstwie uchylenia zaskarżonej decyzji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dla następujących usług:

— klasa 35 — usług doradztwa podatkowego, sporządzanie zeznań podatkowych, prowadzenie ksiąg rachunkowych, usług biegłego rachunkowego, doradztwo gospodarcze, doradztwo w zarządzaniu przedsiębiorstwem;

— klasa 36 — sporządzanie ekspertyz i oszacowań podatkowych, operacje połączenia i przejęcia przedsiębiorstw, a mianowicie doradztwo finansowe przy zakupie lub sprzedaży przedsiębiorstwa oraz przy przejmowaniu udziałów w przedsiębiorstwie;

— klasa 43 — doradztwo prawne i reprezentacja prawna, badania prawne;

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:* Skarżący

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ARANTAX” dla usług z klas 35, 36 i 42 (zgłoszenie nr 4 823 084)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Norbert Rauch

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zarejestrowany w Niemczech graficzny znak towarowy „atarax” nr 30 168 707 dla towarów i usług z klas 9, 35, 37, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i częściowe odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2010 r. — CheckMobile przeciwko OHIM (carcheck)**(Sprawa T-14/10)**

(2010/C 80/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* CheckMobile GmbH — The Process Solution Company (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Lodigkeit)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)**Żądania strony skarżącej**

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 18 listopada 2009 r. (sprawa R 595/2009-4) w zakresie dotyczącym odrzucenia zgłoszenia znaku towarowego „carcheck” na podstawie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „carcheck” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36, 38, 41, 42 i 45 (zgłoszenie nr 7 368 681)

Decyzja eksperta: Częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylenie decyzji eksperta

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ Izba Odwoławcza dokonała zbyt szerokiej interpretacji bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji dotyczącej wyłącznie opisowego charakteru oznaczenia tworzącego znak towarowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2010 r. — Steinberg przeciwko Komisja

(Sprawa T-17/10)

(2010/C 80/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gerald Steinberg (Jerozolima, Izrael) (przedstawiciel: adwokat T. Asserson)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- ujawnienie w ciągu 15 dni wszystkich dokumentów wymienionych we wniosku;
- zasądzenie kosztów;

— zarządzanie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 maja 2009 r., doręczonej skarżącemu w dniu 22 listopada 2009 r., w której częściowo odrzucono jego wniosek na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾ o dostęp do dokumentów związanych z decyzjami finansowymi o przyznaniu dotacji pozarządowym organizacjom izraelskim i palestyńskim w ostatnich trzech latach w ramach programów „Partnerstwo dla pokoju” (PdP) i „Europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka” (EIDHR).

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi następujące cztery zarzuty.

Po pierwsze, skarżący twierdzi, że nie udostępniając żądanych dokumentów, pozwana naruszyła art. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

Po drugie, skarżący podnosi, że odmawiając pełnego udostępnienia żądanych dokumentów, pozwana naruszyła art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, jako że jego wniosek nie jest objęty zakresem żadnego z wyjątków przewidzianych w tym artykule. Ponadto skarżący podnosi, że nawet jeśli do jego wniosku stosowałyby się wyjątki, quod non, prawo dostępu przez organizację społeczeństwa obywatelskiego do żądanych dokumentów należy uważać za „nadrzędny interes publiczny przemawiający za ujawnieniem”.

Po trzecie, skarżący twierdzi, że odpowiadając na jego wniosek potwierdzający prawie po upływie sześciu miesięcy, mimo że rozporządzenie nr 1049/2001 przewiduje udzielenie odpowiedzi w ciągu 15 dni roboczych od złożenia wniosku, pozwana naruszyła art. 7 rozporządzenia nr 1049/2001.

Po czwarte, skarżący podnosi, że pozwana nie rozpatrzyła wniosku „bezzwłocznie” i tym samym naruszyła art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — Arkema France przeciwko Komisji**(Sprawa T-23/10)**

(2010/C 80/61)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Arkema France (Colombes, Francja) (przedstawiciel: J. Joshua, barrister, E. Aliende Rodríguez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i 2 decyzji Komisji C(2009)8682 z dnia 11 listopada 2009 r w części, w jakiej dotyczy ona skarżącej, a w każdym razie stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim stanowi on, że skarżąca uczestniczyła w naruszeniu dotyczącym sektora stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r.,
- uchylenie grzywien nałożonych na skarżącą w art. 2;
- w przypadku, gdy Sąd nie uchyli w całości grzywien, istotne obniżenie ich wysokości w ramach nieograniczonego prawa orzekania Sądu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2009 r w sprawie COMP/38.589 – Stabilizatory termiczne, w której Komisja uznała, że skarżąca uczestniczyła w dwóch odrębnych naruszeniach art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE), z których jedno dotyczyło sektora stabilizatorów cynowych, a drugie — sektora ESBO, i nałożyła grzywnę w odniesieniu do każdej kategorii produktu.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, wskazuje, że — w przypadku właściwego zastosowania art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾ — postępowanie w sprawie Akzo ⁽²⁾ nie zawiesiło biegu terminu, a uprawnienia Komisji do nałożenia grzywien uległy przedawnieniu w odniesieniu do obydwu naruszeń z uwagi na dziesięcioletni okres wynikający z zasady „podwójnego przedawnienia”. Skarżąca uważa, iż Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że postępowanie przed Sądem w sprawie Akzo spowodowało zawieszenie biegu terminu, i niesłusznie uznała, iż dzie-

sięcioletni termin przedawnienia określony w art. 25 ust. 5 wyżej wymienionego rozporządzenia mógł zostać przedłużony w niniejszej sprawie.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała uzasadnionego interesu w dokonaniu deklaratywnego ustalenia naruszeń, w odniesieniu do których nie miała kompetencji do nałożenia grzywien. Skarżąca podnosi, że w rzeczywistości art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 pozwala Komisji na deklaratywne ustalenie, iż doszło do popełnienia naruszenia, w przypadku gdy nie nakłada grzywny, pod warunkiem że został wykazany uzasadniony interes Komisji.

Po trzecie, i niezależnie od dwóch poprzednich zarzutów, skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności deklaratywnego ustalenia poczynionego w art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym uczestniczyła ona w naruszeniu dotyczącym sektora stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r., i podnosi, że Komisja nie wykazała uzasadnionego interesu w dokonaniu tegoż ustalenia.

Po czwarte, w przypadku gdy Sąd nie uchyli w całości grzywien, skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała istnienia naruszenia po dniu 23 lutego 1999 r., a zatem grzywna nałożona w związku z drugim okresem istnienia kartelu powinna zostać obniżona w celu odzwierciedlenia krótszego okresu trwania naruszeń.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1)

⁽²⁾ Wyrok Sądu z dnia 17 września 2007 r. w sprawach połączonych T-125/03 i T-253/03 Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3523.

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2010 r. — Euro-Information przeciwko OHIM (EURO AUTOMATIC PAYMENT)**(Sprawa T-28/10)**

(2010/C 80/62)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Européenne de traitement de l'information (Euro-Information) (Strasbourg, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Grolée)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie R 635/2009-2 w zakresie, w jakim odrzucono w niej zgłoszenie znaku towarowego nr 7 077 654 w odniesieniu do towarów i usług będących przedmiotem niniejszej skargi;
- dopuszczenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego „EURO AUTOMATIC PAYMENT” nr 7 077 654 do rejestracji dla wszystkich towarów i usług z klas 9 i 36, w odniesieniu do których odrzucono to zgłoszenie;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed OHIM i w ramach postępowania z niniejszej skargi na podstawie art. 87 regulaminu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „AUTOMATIC PAYMENT” dla towarów i usług z klas 9, 35, 36, 37, 38, 42 i 45 (zgłoszenie nr 7 077 654)

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ze względu na to, że zgłoszony znak towarowy nie jest opisowy, ale ma charakter odróżniający dla wszystkich towarów i usług, w odniesieniu do których odrzucono to zgłoszenie.

**Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. —
Niderlandy przeciwko Komisji**

(Sprawa T-29/10)

(2010/C 80/63)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels i Y. de Vries, pełnomocnicy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie nr C 10/2009 (ex N 138/2009)
  - Niderlandy, pomoc dla ING Groep N. V.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że określone środki podjęte przez Niderlandy w odniesieniu do ING Groep N. V. stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, która w pewnych warunkach jest zgodna ze wspólnym rynkiem. Zgodnie z tą decyzją zmiana warunków spłaty w odniesieniu do dokapitalizowania w wysokości 5 mld EUR stanowi dodatkową pomoc.

Skarga skierowana jest przeciwko art. 2 ust. 1 decyzji, który opiera się na ustaleniu Komisji, że zmiana warunków spłaty w odniesieniu do dokapitalizowania w wysokości 5 mld EUR stanowi pomoc państwa.

Po pierwsze, decyzja narusza art. 107 TFUE, w zakresie w jakim Komisja stwierdza w niej, że dostosowanie warunków spłaty udziału w kapitale podstawowym ING w wysokości 2 mld EUR stanowi dodatkową pomoc państwa na rzecz ING. Komisja niesłusznie uznała dostosowanie warunków spłaty za pomoc państwa z następujących powodów:

- Jeżeli mowa o pomocy państwa, polega ona zgodnie z decyzją na istotnym udziale w kapitale podstawowym ING; zmiana warunków spłaty tej pomocy nie może stanowić pomocy, którą należałoby dodać do tego udziału,
- Komisja powinna była uwzględnić dostosowanie warunków spłaty w ramach swojej oceny udziału w kapitale podstawowym, a nie oceniać odrębnie.
- Komisja mogła wprawdzie zbadać odrębnie dostosowanie warunków spłaty w świetle przepisów o pomocy państwa, ale popeliła przy tym szereg błędów.

— Komisja w swojej ocenie nie uwzględniła, że dostosowanie warunków spłaty miało na celu również doprowadzenie do tego, by warunki te były zgodne z rynkowymi warunkami spłaty.

Po drugie, decyzja narusza obowiązek staranności, ponieważ Komisja zaniechała zbadania istotnych okoliczności faktycznych.

Po trzecie, decyzja narusza obowiązek uzasadnienia, ponieważ Komisja nie uzasadniła wystarczająco swojego stwierdzenia, że dostosowanie warunków spłaty stanowi dodatkową pomoc.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Reagens przeciwko Komisji

(Sprawa T-30/10)

(2010/C 80/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Reagens SpA (San Giorgio di Piano, Włochy) (przedstawiciele B. O'Connor, L. Toffoletti, D. Gullo i E. De Giorgi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009)8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa COMP/38.589 — stabilizatory termiczne) w odniesieniu do stabilizatorów cynowych w całości bądź w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżącej;
- stwierdzenie, że skutkiem obowiązywania terminów określonych w art. 25 rozporządzenia nr 1/2003 jest wyłączenie możliwości nałożenia grzywny na skarżącą;
- w drugiej kolejności stwierdzenie, że Komisja popełniła błąd, wymierzając wobec skarżącej grzywnę w wysokości 10 791 000 EUR, a w razie konieczności dostosowanie kwoty grzywny do odpowiedniego poziomu, przy uwzględnieniu ograniczonego charakteru ewentualnego naruszenia przez skarżącą art. 101 TFUE po 1996 r.;

— wszczęcie dochodzenia dotyczącego kwestii zastosowania pkt 35 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien w odniesieniu do Chemson i Baerlocher, a także w odniesieniu do wszystkich uwag przedstawionych przez adresatów decyzji dotyczących stabilizatorów cynowych po doręczeniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów;

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi w swej skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009)8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w zakresie, w jakim w decyzji tej skarżąc obciążono odpowiedzialnością za popełnienie naruszenia art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.589 — stabilizatory termiczne) i nałożono na nią grzywnę.

W uzasadnieniu swych twierdzeń skarżąc podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze skarżąc twierdzi, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do stabilizatorów cynowych, polegający na uznaniu, że skarżąc uczestniczyła w naruszeniu art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) po okresie przypadającym na lata 1996–1997.

Po drugie skarżąc utrzymuje, że Komisja popełniła oczywisty błąd dotyczący zastosowania art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ w okolicznościach faktycznych istniejących na rynku stabilizatorów cynowych, a w szczególności uznając, że zachowane zostały terminy określone w tym artykule. Według skarżącej brak udowodnienia naruszenia w odniesieniu okresu po 1996–1997 r. oznacza, że decyzja o nałożeniu na skarżącą grzywny wydana została po upływie okresu przedawnienia, w świetle zawartych w tym artykule uregulowań przewidujących pięcioletni lub dziesięcioletni okres przedawnienia.

Po trzecie skarżąc podnosi, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji i uzasadnione oczekiwania skarżącej co do tego, że instytucja ta będzie prowadzić dochodzenie najlepiej, jak będzie w stanie, w rygorystyczny i staranny sposób i że nie pominie dowodów istnienia konkurencji. Skarżąc twierdzi nadto, iż Komisja naruszyła jej prawo do obrony przez to, że nie zbadała w odpowiedni sposób dowodów przedstawionych przez skarżącą w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, a także podczas przesłuchania stron, ani też nie umożliwiła skarżącej ponownego wglądu do nieobjętych klauzulą poufności akt dochodzenia.

Po czwarte skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła zasadę nakazującą traktowanie wszystkich przedsiębiorstw jako równych wobec prawa, poprzez błędne zastosowanie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾. Skarżąca podnosi dalej, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, gdyż grzywna nałożona na skarżącą była nieproporcjonalna w stosunku do grzywien nałożonych na wszystkich innych adresatów decyzji w sprawie stabilizatorów cynowych, a w szczególności na spółkę Baerlocher.

Po piąte skarżąca zarzuca Komisji zakłócenie Konkurencji na wspólnym rynku, stanowiące naruszenie art. 101 TFUE i wynikające z błędnego zastosowania przez tę instytucję wytycznych w sprawie grzywien.

Skarżąca twierdzi wreszcie, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, przez to, że nie przeprowadziła dochodzenia starannie i terminowo, a także prawo skarżącej do obrony przez to, że nie kontynuowała dochodzenia w okresie, w którym do Sądu składano wnioski o objęcie dokumentów ochroną ze względu na poufność informacji wymienianych między adwokatem a klientem w sprawie Akzo⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. C 210, s. 2)

⁽³⁾ Wyrok Sądu z dnia 17 września 2007 r. w sprawach połączonych T-125/03 i T-253/03 Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3523

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Ella Valley Vineyards przeciwko OHIM — Hachette Filipacchi Presse (ELLA VALLEY VINEYARDS)

(Sprawa T-32/10)

(2010/C 80/65)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ella Valley Vineyards (Adulam) Ltd (Jerozolima, Izrael) (przedstawiciel: adwokat C. de Haas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Hachette Filipacchi Presse SA (Levallois-Perret, Francja)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 listopada w całości ze względu na naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez ELLA VALLEY VINEYARDS zgodnie z art. 87–93 regulaminu Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „ELLA VALLEY VINEYARDS” dla towarów z klasy 33 (zgłoszenie nr 3 360 914)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Hachette Filipacchi Presse SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany we Francji słowny znak towarowy i słowny wspólnotowy znak towarowy „ELLE” dla towarów należących do klasy 16 (wspólnotowy znak towarowy nr 3 475 365)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ze względu na to, że właściwy krąg odbiorców nie dostrzeże żadnego związku między rozpatrywanymi znakami towarowymi, a używanie znaku towarowego „ELLA VALLEY VINEYARDS” nie będzie powodowało czerpania nienależitych korzyści z renomy wcześniejszych znaków towarowych „ELLE”.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — ING Groep przeciwko Komisji

(Sprawa T-33/10)

(2010/C 80/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ING Groep NV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: O. Brouwer, M. Knapen oraz J. Blockx, advocaten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, także z uwagi na brak uzasadnienia lub nienależyte uzasadnienie w zakresie, w jakim decyzja ta kwalifikuje modyfikację czynności dokapitalizowania zasadniczego kapitału podstawowego jako pomoc dodatkową o wartości 2 mld EUR;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, także z uwagi na brak uzasadnienia lub nienależyte uzasadnienie w zakresie, w jakim Komisja uzależniła zatwierdzenie pomocy od przyjęcia zakazów przywództwa cenowego określonych w decyzji oraz w jej załączniku II;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, także z uwagi na brak uzasadnienia lub nienależyte uzasadnienie w zakresie, w jakim Komisja zatwierdziła wymogi w zakresie pomocy restrukturyzacyjnej idące dalej, niż jest to odpowiednie i czego wymaga komunikat o restrukturyzacji;
- obciążenie Komisja kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W związku z zamieszczeniem na rynkach finansowych na przełomie września i października 2008 r., w dniu 10 listopada 2008 r. państwo niderlandzkie dokapitalizowało zasadniczy kapitał podstawowy spółki ING (zwanej dalej „skarżącą”) kwotą 10 mld EUR (czynność ta zwana jest dalej „czynnością dokapitalizowania”). Pomoc ta została tymczasowo zatwierdzona przez Komisję Europejską w dniu 12 listopada 2008 r. na okres 6 miesięcy.

W styczniu 2009 r. państwo niderlandzkie zgodziło się przejąć ryzyko gospodarcze dotyczące części aktywów skarżącej, które utraciły wartość. Czynność ta została tymczasowo zatwierdzona przez Komisję Europejską w dniu 31 marca 2009 r., przy czym państwo niderlandzkie zobowiązało się dostarczyć plan restrukturyzacyjny dotyczący skarżącej. W październiku 2009 r. skarżąca i państwo niderlandzkie zgodziły się na modyfikację pierwotnej czynności dokapitalizowania w celu umożliwienia wcześniejszej spłaty połowy wartości dokapitalizowania. Ostatnią wersję planu restrukturyzacyjnego skarżącej przedstawiła Komisji w dniu 22 października 2009 r.

W dniu 18 listopada 2009 r. Komisja uchwaliła zaskarżoną decyzję, w której zatwierdziła środek pomocowy z zastrzeżeniem zobowiązań restrukturyzacyjnych określonych w załącznikach I i II do decyzji.

Skarga wniesiona przez skarżącą ma na celu doprowadzenie do częściowego stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie pomocy państwa nr C 10/2009 (ex N 138/2009) dokonanej przez Niderlandy w ramach planu zabezpieczenia nie płynnych aktywów oraz restrukturyzacji skarżącej w zakresie, w jakim decyzja ta: (i) uznaje modyfikację czynności dokapitalizowania za dodatkową pomoc w wysokości 2 mld EUR; (ii) uzależnia zatwierdzenie pomocy od przyjęcia zakazów przywództwa cenowego; (iii) uzależnia zatwierdzenie pomocy od przyjęcia wymogów restrukturyzacyjnych wykraczających poza to, co jest proporcjonalne i wymagane w świetle komunikatu o restrukturyzacji.

Skarżąca twierdzi, że należy stwierdzić częściową nieważność zaskarżonej decyzji z następujących przyczyn.

W ramach pierwszego zarzutu, dotyczącego modyfikacji czynności dokapitalizowania, skarżąca twierdzi, że Komisja:

- a) naruszyła art. 107 TFUE poprzez uznanie, że modyfikacja czynności dokapitalizowania dokonanej pomiędzy skarżącą a państwem niderlandzkim stanowi pomoc państwa;
- b) uchybiła obowiązkowi należytej staranności oraz naruszyła postanowienie art. 296 TFUE poprzez brak starannego i bezstronnego zbadania wszelkich istotnych aspektów pojedynczego wypadku, niewysłuchanie osób zainteresowanych oraz brak odpowiedniego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

W ramach drugiego zarzutu dotyczącego zakazu przewoźnictwa cenowego nałożonego na spółkę ING oraz spółkę ING Direct, skarżąca twierdzi, że Komisja:

- a) naruszyła zasadę dobrej administracji ponieważ nie zbadała w sposób staranny i bezstronny wszelkich istotnych aspektów pojedynczego wypadku, a ponadto naruszyła obowiązek należytego uzasadnienia decyzji;
- b) naruszyła zasadę proporcjonalności poprzez uzależnienie zatwierdzenia środka pomocowego od zakazów przywództwa cenowego, które nie są ani odpowiednie, ani konieczne, ani też proporcjonalne;

- c) naruszyła art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, a także niewłaściwie zastosowała zasady i wytyczne zawarte w komunikacie o restrukturyzacji.

W ramach trzeciego zarzutu, dotyczącego nieproporcjonalności wymogów restrukturyzacyjnych, skarżąca twierdzi, że decyzja dotknięta jest następującymi wadami:

- a) błędem w ocenie, ponieważ Komisja błędnie obliczyła bezwzględną i względną wartość pomocy, a także naruszyła zasady proporcjonalności i dobrej administracji poprzez wymaganie nadmiernej restrukturyzacji bez starannego i bezstronnego zbadania istotnych okoliczności faktycznych, o których została powiadomiona;
- b) błędem w ocenie oraz nieadekwatnością wnioskowania poprzez odejście w toku dokonywania oceny wymaganej restrukturyzacji od komunikatu o restrukturyzacji.

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-55/08,
De Nicola przeciwko EBI, wniesione w dniu 28 stycznia
2010 r. przez Carla De Nicolę**

(Sprawa T-37/10 P)

(2010/C 80/67)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg)
(przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych przepisów;
- nakazanie zapłaty kosztów postępowania, odsetek i rewaloryzacji przyznanego kredytu

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu do Spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 30 listopada 2009 r. Wyrokiem tym oddalono skargę w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji, którą druga strona postępowania oddaliła wniosek o

ponowne rozpatrzenie, z jednej strony sprawozdania z oceny wnoszącego odwołanie za 2006 r. oraz z drugiej strony decyzji Banku dotyczącej awansów o 2006 r., w zakresie w jakim wnoszący odwołanie nie otrzymuje na ich podstawie awansu a także wniosek o stwierdzenie nieważności oceny informacyjnej za 2006 r.; stwierdzenie, że wnoszący odwołanie był ofiarą molestowania psychologicznego; nakazanie Bankowi naprawienia szkody, którą miał on ponieść w związku z tym molestowaniem i wreszcie żądanie stwierdzenia nieważności decyzji odmawiającej przejęcia określonych kosztów medycznych związanych z laseroterapią.

Celem uzasadnienia swoich żądań wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

- SSP niezgodnie z prawem zaniechał wypowiedzenia się i całkowicie pominął rozpatrzenie przedmiotu skargi (przykładowo, drugi i trzeci argument żądania stwierdzenia nieważności, odmowę wydania rozstrzygnięcia co do istoty przez komitet do spraw zażaleń itd.), tudzież świadomie zadcycdował o rozpatrzeniu tylko niektórych zarzutów;
- SSP nie wypowiedział się w kwestii wniosku wnoszącego odwołanie o zbadanie zachowania jego przełożonych w świetle przyjętych przez drugą stronę postępowania kryteriów oceny. Ponadto, stwierdził on w sposób błędny, że zarzucany przez wnoszącego odwołanie mobbing stanowił zachowanie pracowników, podczas gdy ten przypisał je bezpośrednio i wyłącznie EBI;
- kolejny zarzut odwołania dotyczy braku dostarczenia wyjaśnień i przesunięcia ciężaru dowodu oraz braku uzasadnienia. W tym ostatnim względzie utrzymuje się, że SSP nie przedstawił uzasadnienia w przedmiocie licznych dokumentów mających decydujące znaczenie, tudzież przedstawił wewnątrznie sprzeczne lub nielogiczne uzasadnienie, które jest zatem zasadniczo nieprawidłowe. Przywołane zostają w szczególności odmowa zastosowania art. 41 regulaminu pracowniczego oraz oddalenie wniosku o stwierdzenie nieważności sprawozdania informacyjnego za 2006 r.;
- wnoszący odwołanie utrzymuje wreszcie, iż z uwagi na to, że chodzi o prywatnoprawną umowę o pracę brak jest przesłanek zastosowania analogii i zastosowania do niniejszego przypadku przepisów i przesłanek procesowych odnoszących się do urzędników wspólnotowych zatrudnionych na podstawie publicznoprawnej umowy

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 10 listopada 2009 r. w sprawie F-70/07, Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 26 stycznia 2010 r. przez Luigiego Marcuccio

(Sprawa T-38/10 P)

(2010/C 80/68)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- w każdym razie: uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia;
- stwierdzenie, że skarga wniesiona w pierwszej instancji, w związku z którą zostało wydane zaskarżone postanowienie była całkowicie dopuszczalna;
- tytułem żądania głównego: uwzględnienie w całości żądań skargi wniesionej w pierwszej instancji;
- nakazanie drugiej stronie postępowania zapłaty na rzecz wnoszącego odwołanie wszystkich kosztów poniesionych przez niego na wszystkich dotychczasowych etapach postępowania;
- tytułem żądania pomocniczego: odesłanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej w celu wydania przezeń ponownego rozstrzygnięcia w zmienionym składzie osobowym

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 10 listopada 2009 r. Postanowieniem tym zostały odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne pierwsze, drugie, trzecie i szóste żądanie skargi mającej na celu nakazanie Komisji naprawienie szkody powstałej

w wyniku odmowy zwrotu powtarzających się kosztów, które wnoszący odwołanie miał ponieść w ramach sprawy T-176/04 Marcuccio przeciwko Komisji.

Celem uzasadnienia swoich żądań wnoszący odwołanie podnosi dokonanie błędnej interpretacji i błędne zastosowanie pojęcia wniosku, zawartego w art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego urzędników, nieuzasadnione i nielogiczne odejście od odnośnego orzecznictwa, całkowity brak uzasadnienia, naruszenie obowiązku nieuwzględnienia żądań strony przeciwnej, które zostały przedstawione po upływie terminu, błąd proceduralny polegający na uwzględnieniu aktu zatytułowanego „wniosek o umorzenie postępowania” a także naruszenie art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka i art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 25 listopada 2009 r. w sprawie F-11/09, Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 lutego 2010 r. przez Luigiego Marcuccio

(Sprawa T-44/10 P)

(2010/C 80/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- w każdym razie: uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia;
- stwierdzenie, że skarga wniesiona w pierwszej instancji, w związku z którą zostało wydane zaskarżone postanowienie była całkowicie dopuszczalna;
- tytułem żądania głównego: uwzględnienie w całości żądań skargi wniesionej w pierwszej instancji;

- nakazanie drugiej stronie postępowania zapłaty na rzecz wnoszącego odwołanie wszystkich kosztów poniesionych przez niego na wszystkich dotychczasowych etapach postępowania;
- tytułem żądania pomocniczego: odesłanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej w celu wydania przezeń ponownego rozstrzygnięcia w zmienionym składzie osobowym

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 25 listopada 2009 r. Postanowieniem tym odrzucono jako częściowo oczywiście niedopuszczalną i częściowo oczywiście bezzasadną skargę dotyczącą odmówienia przez drugą stronę postępowania przejścia w 100 % kosztów medycznych wnoszącego odwołanie.

Celem uzasadnienia swoich żądań wnoszący odwołanie podnosi dokonanie błędnej wykładni i błędne zastosowanie pojęcia uzasadnienia decyzji przyjętej przez instytucje Unii Europejskiej, koncepcji integralności uzasadnienia decyzji a także zasad prawnych dotyczących przedstawiania i oceny dowodów.

Wnoszący odwołanie podnosi również dokonanie błędnej wykładni i błędne zastosowanie pojęcia aktu zaskarżalnego oraz decyzji mającej charakter czysto potwierdzający w stosunku do wcześniejszej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2010 r. — SP przeciwko Komisji

(Sprawa T-55/10)

(2010/C 80/70)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: SP SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciel: G. Belotti, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 grudnia 2009 r. zmieniającej wcześniejszą decyzję C(2009) 7492 wersja ostateczna, przyjętą przez Komisję w dniu 30 września 2009 r.
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 8 grudnia 2009 r. będącą przedmiotem zaskarżenia Komisja zmieniła swoją wcześniejszą decyzję C(2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r., w której zarzuciła niektórym przedsiębiorstwom, w tym skarżącej, uczestnictwo w kartelu. W zaskarżonej decyzji z dnia 8 grudnia 2009 r. po stwierdzeniu, że decyzja z dnia 30 września 2009 r. „odsylała do załącznika zawierającego tabele zmian cen prętów zbrojeniowych w czasie funkcjonowania kartelu” oraz że „załącznika tego nie ma w decyzji z dnia 30 września 2009 r.”, Komisja postanowiła zmienić tę decyzję, aby włączyć do niej tabele załączone do zaskarżonej decyzji.

Na poparcie wniesionej skargi skarżąca podnosi:

- 1) Bezprawność późniejszego sprostowania aktu dotkniętego poważną wadą: Komisja nie jest uprawniona do sanowania a posteriori decyzji oczywiście nieważnej, z powodu braku kompletności jej treści w chwili jej przyjęcia; stanowi to szczególnie poważną okoliczność, która nie podlega sanacji.
- 2) Błędne wskazanie podstawy prawnej: Komisja powołała jako podstawę prawną zaskarżonego aktu art. 65 EWWiS oraz rozporządzenie (WE) nr 1/2003⁽¹⁾, które są oczywiście niewłaściwe jako podstawy prawne dla realizacji celu, który Komisja sobie wyznaczyła (w celu uzupełnienia/zmiany swej wcześniejszej decyzji, której treść była niepełna), z tym skutkiem, że druga decyzja, która została zaskarżona w tym postępowaniu, musi zostać uchylona ze względu na brak odpowiedniej podstawy prawnej.

Skarżąca podnosi też naruszenie zasady dobrej administracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, z 4.1.2003, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2010 r. — Acciaierie e Ferriere Leali Luigi e Leali przeciwko Komisji**(Sprawa T-56/10)**

(2010/C 80/71)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Acciaierie e Ferriere Leali Luigi SpA (Brescia, Włochy), Leali SpA (Odolo, Włochy) (przedstawiciel: G. Belotti, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 grudnia 2009 r. zmieniającej wcześniejszą decyzję C(2009) 7492 wersja ostateczna, przyjętą przez Komisję w dniu 30 września 2009 r.

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie jak w sprawie T-55/10 SP przeciwko Komisji.

2010/C 80/62	Sprawa T-28/10: Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2010 r. — Euro-Information przeciwko OHIM (EURO AUTOMATIC PAYMENT)	37
2010/C 80/63	Sprawa T-29/10: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — Niderlandy przeciwko Komisji ...	38
2010/C 80/64	Sprawa T-30/10: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Reagens przeciwko Komisji	39
2010/C 80/65	Sprawa T-32/10: Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Ella Valley Vineyards przeciwko OHIM — Hachette Filipacchi Presse (ELLA VALLEY VINEYARDS)	40
2010/C 80/66	Sprawa T-33/10: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — ING Groep przeciwko Komisji ..	40
2010/C 80/67	Sprawa T-37/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-55/08, De Nicola przeciwko EBI, wniesione w dniu 28 stycznia 2010 r. przez Carla De Nicolę	42
2010/C 80/68	Sprawa T-38/10 P: Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 10 listopada 2009 r. w sprawie F-70/07, Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 26 stycznia 2010 r. przez Luigiego Marcuccio	43
2010/C 80/69	Sprawa T-44/10 P: Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 25 listopada 2009 r. w sprawie F-11/09, Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 lutego 2010 r. przez Luigiego Marcuccio	43
2010/C 80/70	Sprawa T-55/10: Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2010 r. — SP przeciwko Komisji	44
2010/C 80/71	Sprawa T-56/10: Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2010 r. — Acciaierie e Ferriere Leali Luigi e Leali przeciwko Komisji	45

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL